CHARON
HORORové POVIEDKY
ŠPECIÁL
- O KRVAVÝ BRK 2022 -
ADAM REŠETKA
LAURA POKORNÁ
MARTIN VOKOUN
TEREZA BARTOŠOVÁ
ĽUBOSLAV PRIESEČAN
KARIN NOVOTNÁ

OBSAH ČÍSLA ŠPECIÁL

3 ROZHOVOR ADAM REŠETKA
4 ROD (ADAM REŠETKA)
9 ROZHOVOR LAURA POKORNÁ
11 KŘÍDLA (LAURA POKORNÁ)
22 ROZHOVOR MARTIN VOKOUN
24 VE JMÉNU PŘENAŠEČE (MARTIN VOKOUN)
39 ROZHOVOR TEREZA BARTOŠOVÁ
40 BŘEČKA (TEREZA BARTOŠOVÁ)
45 ROZHOVOR ĽUBOSLAV PRIESEČAN
46 Z POPOLA (ĽUBOSLAV PRIESEČAN)
57 ROZHOVOR KARIN NOVOTNÁ
59 VÁŽKA (KARIN NOVOTNÁ)
73 CELKOVÉ VÝSLEDKY

EDITORIÁL

Několik slov úvodem

První myšlenka na uspořádání festivalu čistě pro horrorové nadšence přišla už v roce 2015, první ročník literární soutěže jsme vyhlásili až o rok později, na HorrorConu2016. V následujícím roce jsme sbírali první práce, tehdy a po další ročníky krátké povídky do 666 slov včetně názvu. Do prvního ročníku přišlo porotě kolem 40 prací, letos už to bylo třikrát tolik. Někteří autoři, kteří v naší soutěži začínali, a to nejen ti nejvýše umístění, již začali publikovat, mnoho z nich ve skvělém časopise šéfredaktora a horrorového spisovatele Honzy Vojtíška – Howard. V letošním, šestém ročníku jsme změnili pravidla, částečně z dobré vůle, částečně z nutnosti. Popustili jsme uzdu rozsahu, což přineslo ovoce především co do kvality textů. Autoři se mohli více rozepsat, texty propracovat a dát tak větší šanci čtenářům, aby se do příběhů a postav vžili. Také vznikly tři věkové kategorie, jelikož se nám v minulosti do soutěže hlásili i školou povinní žáci, kteří přirozeně nemohli zcela spravedlivě soupeřit s mnohem staršími nebo zkušenějšími autory. Abychom dosáhli už zaběhlého počtu šesti vítězných prací, vybrali jsme z každé kategorie dvě nejlepší povídky. Poslední změnou byla letos samotná publikace vítězných textů. Oblíbený časopis Howard po dlouhých jedenácti letech bohužel ukončil svoji činnost, vydání se zhostil mladý slovenský horrorový časopis Charon, jehož řádky právě čtete. Za porotce děkujeme oběžníku za ochotu a publikaci a všem soutěžícím za účast. Čtenářům přejeme zajímavé zážitky…

Kristina Haidingerová

CHARON

TVOJ PRIEVOZNÍK DO SVETA TEMNOTY!

ŠÉFREDAKTOR:
RADOSLAV KOZÁK
GRAFICKÉ SPRACOVANIE A SADZBA:
MICHAL BŘEZINA
SPRACOVANIE OBSAHU A OTÁZKY:
HONZA VOJTÍŠEK
ILUSTRÁCIE:
ADAM KUBÍK (7)
HELENA ŠTEPÁNOVÁ (19)
ZDENĚK SVOBODA (33)
TEREZA BARTOŠOVÁ (42)
ZUZANA DROPPOVÁ (52)
ODON MILICH (68)
POVIEDKY:
ADAM REŠETKA
LAURA POKORNÁ
MARTIN VOKOUN
TEREZA BARTOŠOVÁ
ĽUBOSLAV PRIESEČAN
KARIN NOVOTNÁ
KOREKTÚRY:
ZUZANA KOCURKOVÁ
ZUZANA DROPPOVÁ
RADOSLAV KOZÁK
HONZA VOJTÍŠEK
ŠPECIÁL, ROK: 2022
CASOPIS.CHARON@GMAIL.COM
EKNIZKY.SK:
CASOPISCHARON
FACEBOOK:
ČASOPIS CHARON
YOUTUBE: CHARON
INSTAGRAM:
CASOPIS_CHARON
WWW.HORRORCON.CZ

ROZHOVOR ADAM REŠETKA

Je letošní ročník O krvavý brk vaší první účastí v soutěži?
Ano, je to moje první účast.

Co od literárních soutěží jako autor očekáváte?
Určitě zajímavá témata, zkušené hodnotitele a dobrou konkurenci.

Proč horror?
Toto téma je pro mě asi nejpohodlnější na psaní. Jsem schopen u něj zapojit mysl.

Představte krátce svou soutěžní povídku. Co vás přimělo ji napsat?
Moje povídka je vánoční horror, vyplývající z příběhů, které mi vyprávěl strejda. Povedlo se mi to nějak zformovat do jeho stylu. Příběh jsem psal v rámci školní soutěže, odkud postoupil dál.

Jaký vztah máte ke sněhulákům?
Vtipná otázka, sněhuláky stavím rád, mám na ně super vzpomínky. Obzvlášť je to aktivita, která vždycky spojí kamarády.

Kolik příběhů s vraždícími sněhuláky znáte?
Upřímně ani jeden, možná se mi vybavuje sem tam nějaký ten film, ale jinak mi přijde, že jsem nic podobného nečetl/neviděl.

Váš dosavadní největší literární úspěch?
To bude asi spoluúčast na překladu knih Metro 2034 a 2035.

Děkujeme za rozhovor.

ADAM REŠETKA ROD

Zrovna jsem měla svou mladší sestru Myu na hlídání, a tak jsme u mě na zahradě stavěly sněhuláka. Takového toho klasického sněhuláka ze tří velkých koulí, větví místo rukou, s širokým úsměvem z uhlíků a mrkví místo nosu.

Mya navrhla: „Nedáme mu šálu, aby mu nebyla zima?“

Já samozřejmě neprotestovala a rychle jsem pro nějakou zaběhla domů. První, kterou jsem z šatníku vytáhla, byla šála mého přítele. Byl zrovna v práci a šálu si nechal doma, takže mu určitě nebude vadit, když ji půjčím našemu sněhulákovi.

Přiběhla jsem za Myou. Ta mu do hlavy zabodávala pár tenkých klacíků, jako vlásky.

„Tak… a tady má, aby nám tu nezmrznul.“ Kolem krku jsem mu omotávala přítelovu šálu, zatímco Mya mu zvedla jednu ruku tak, aby vypadal, že mává.

„A jaké mu dáme jméno?“ zeptala se.

Já se podívala na pevně uvázanou látku a ihned jsem jí odpověděla: „Rod. Bude se jmenovat Rod.“

Mya se usmála: „Jako strejda Rod?“

Chystala jsem se odpovědět, ale všimla jsem si auta u příjezdové cesty.

„Pojď, maminka si už pro tebe přijela.“ Vzala jsem Myu za její zmrzlou ručičku a pomalu jsem s ní šla k autu.

Po rozloučení s Myou a mámou jsem se zavřela doma a šla si připravit nějakou menší večeři. Venku se už stmívalo a já začínala mít strach o svého přítele. Stále nepřijel z práce a ani žádnou zprávu neposlal. Šla jsem do kuchyně, vytáhla z ledničky zbytek bramborového salátu a rovnou jsem se podívala z okna do zahrady. Stál tam sněhulák, kterého jsme s Myou postavily. Jen tak si stál kousek od naší jabloně a mírumilovně na mě mával svojí dřevěnou ručičkou. Sedla jsem si ke stolu, začala jíst a při tom jsem se podívala na mobil.

Přišla mi zpráva od Roda. „Promiň, zlato, dneska se možná trošku zdržím. Na silnicích jsou samé kolony a na každém metru je vybourané auto. Budu se snažit být doma co nejdřív.“ Odepsala jsem, aby nespěchal a jel opatrně. Člověk nikdy neví, co se v takovýchto podmínkách na silnici může stát.

Dojedla jsem a šla umýt talíř. Pouštěla jsem si teplou vodu a přitom se dívala z okna. V ten moment jsem se zmate-

ně lekla. Na tom sněhulákovi mi přišlo něco… zvláštního. Při pohledu na něj mě přepadl pocit, že na mě mává opačnou rukou, než jakou mu Mya zvedla. Asi jsem jen musela zapomenout a teď jsem zmatená. Nejsem ten typ lidí, co věří v nadpřirozeno, takže mi bylo jasné, že si tu ruku nezvednul sám. Řekla jsem si, že na Roda nebudu čekat a půjdu si už lehnout. Zítra jsou Vánoce a já se ještě budu muset nachystat, protože pojedeme slavit domů za rodinou. Převlékla jsem se, mobil hodila na nabíječku, naposledy zkontrolovala, zda mi náhodou Rod nenapsal něco víc a vzala jsem si sluchátka. Bez poslouchání písniček neusnu. Jen si nepouštím ukolébavky, co mi dřív pouštěla máma, ale spíše nějaké rockové songy. Protože jsou ty Vánoce, pustila jsem si Jingle Bell Rock od Glee.

Zdál se mi sen, jak jsem s Myou stavěla sněhuláka a najednou jsem uslyšela ve sluchátkách Rodův hlas.

„Anno…“ zašeptal.

Hrůzou jsem vyskočila z postele. Srdce se mi silně rozbušilo a já dostala o Roda velký strach. Na hodinách bylo 3:48. Rod ale stále nikde. Podívala jsem se do dveří do kuchyně a všimla si pohybujících se závěsů. Zapomněla jsem zavřít okno, takže dovnitř foukal vítr a měla jsem doma pěknou zimu. Zvedla jsem se z postele a pomalu šla kolem předsíně do kuchyně. Cestou jsem zkontrolovala věšák, zda tam nemá Rod oblečení, ale byl prázdný. V kuchyni byla příšerná zima. Přišla jsem k oknu, abych ho zavřela a strachy ve mě hrklo. Sněhulák, který dříve stál pod jabloní, byl teď u plotu. Hned mě napadlo, že ožil a snaží se utéct ze zahrady, ale to je přece hloupost. Je to jen sněhulák! Nesmím se nechat zastrašit svojí představivostí!

Trvalo mi chvíli, než jsem se uklidnila a přesvědčila se, že to není možné. Když vtom jsem uslyšela, jako by se zavřely dveře. Chtěla jsem se radovat, že je Rod konečně doma, ale když jsem se otočila, předsíň byla prázdná a dveře, které se zavřely, byly ve skutečnosti ty do ložnice. Nevěděla jsem, co si mám myslet. Mohl to být průvan, a proto jsem se znovu otočila, abych konečně zavřela to okno. Naposled jsem se chtěla podívat na sněhuláka a ujistit se, že s tím nemá nic společného, ale pod jabloní už nikdo nestál. Sněhulák kompletně ze zahrady zmizel. Do této doby jsem ho měla na očích, ale jakmile zmizel, začala jsem být velmi neklidná. Na paranormální jevy nevěřím, ale jak je něco takového možné? Nemohl ho přece nikdo tak rychle odnést, ve sněhu nejsou ani stopy!

„Kde zatraceně jsi?“ řekla jsem si a při té představě mi proběhl mráz po zádech.

Za mnou. Stojí za mnou.

Nechtěla jsem tomu věřit, ale ten pocit byl strašný. Cítila jsem to. Jako bych věděla, že to stojí za mnou. Nechtěla jsem se otočit, ale byl to jediný způsob, jak

zjistit pravdu. Nemohla jsem tam přece stát, dokud Rod nepřijede, POKUD vůbec přijede. Musela jsem se otočit. Rychle jsem popadla nůž z kuchyňské linky, začala hlasitě ječet a rychle jsem se otočila. Nožem jsem švihla do prázdna. Nikdo za mnou nestál.

Asi dvě minuty jsem se rozhlížela všude kolem sebe, abych se ujistila, že jsem v bezpečí. To ale stále neměnilo nic na tom, že ta věc zmizela ze zahrady. Z ložnice jsem uslyšela prasknutí, jako by na zem spadla vánoční ozdoba. Mohla jsem utéct pryč z domu, ale co když to byl Rod? Nemohla jsem jen tak zmizet a nechat ho tu. Hned nato jsem uslyšela, jak mi někdo napsal zprávu na mobil. Šlo to opět z ložnice. To mi dodalo odvahu, abych se tam šla podívat. Pomalu jsem se plížila ke dveřím. Snažila jsem se našlapovat opatrně, abych nedělala žádný hluk. Už jsem stála v předsíni a přede mnou byly dveře do ložnice. Pomalu jsem natáhla ruku ke klice, když v tom se za mnou zabouchly dveře. V návalu adrenalinu jsem zpanikařila a rychlostí jsem otevřela do ložnice. Přímo přede mnou stála ta věc. Vysoká postava ze sněhu s psychopatickým úsměvem z uhlíků se dívala přímo na mě. Ze strachu jsem začala hlasitě ječet a vší silou do ní zarazila nůž. Sněhulák chvíli vypadal zmateně, protože nejspíše necítil bolest. Napřáhnul se na mě, ale já se rychle otočila, abych utíkala ke dveřím.

Vyběhla jsem ven z domu, zabouchla za sebou dveře, a aniž bych se ohlížela, běžela jsem k autu. Na chvíli jsem se nad něčím pozastavila. Byla tu dvě auta. U domu stálo mé a kousek dál pod pouliční lampou (tam, kde většinou parkoval) stálo Rodovo auto. Rod nikde nebyl, tak… proč by tu měl auto?

Neváhala jsem a pospíchala k němu. Sníh mi lítal do očí, takže jsem neviděla, zda někdo uvnitř sedí. Nohy mi podkluzovaly na ledě a já slyšela agresivní rány do dveří, jak se ta věc snažila dostat ven z domu. Byla příšerná zima a já na sobě neměla ani bundu. Doufala jsem, že nasednu za Rodem do auta, ohřeji se tam a řeknu mu o té věci.

Když už jsem byla skoro u auta, všimla jsem si, že dveře jsou otevřené, a pod autem něco leží. Asi to byla zase sousedova kočka, nikdy jsme nepřišli na to, proč si pod něj tak často a ráda lehá.

„Rode? Jsi tam?“ zeptala jsem se nahlas, abych se ujistila, že tu je, a konečně se cítila v bezpečí. Přední sklo bylo pod vrstvou sněhu, a tak jsem ji rychle odhrnula. Jediné, co bylo vidět na předním sedadle, byla zaschlá krev. Jako by se celý svět kolem mě zastavil. Přestala jsem cítit chlad. Přestala jsem cítit sníh, jak na mě dopadá. Dokonce mi přestalo bít srdce. Při pohledu na to zakrvácené sedadlo jsem doufala, že to je jen zlý sen. Raději jsem si znovu prohlédla auto, abych se ujistila, že je opravdu Rodovo. Slzy mi stékaly a mrzly na tváři, zatímco jsem už podru-

hé obcházela auto. O něco jsem zakopla. Normálně bych si řekla: „Blbá kočka!" Ale teď jsem ji chtěla vzít do náruče a začít se s ní mazlit, abych tu měla nějakého společníka, u kterého se můžu vybrečet. Popadla jsem onu věc ze země a hrůzou ji hned zahodila pryč do sněhu. To, co jsem vzala, nebyla kočka, ale ruka. Odtržená lidská ruka. Stále na sobě měla rukáv. Rukáv od hnědé mikiny. Té, ve které Rod odjížděl do práce. Nechtěla jsem věřit vlastním očím. Na místě jsem se chtěla zabít. Kdo mohl něco takového udělat? Proč to musel být zrovna on? Znovu jsem se podívala do auta. Pod předním sedadlem ležela větev namočená v krvi, ale nebyla to jen tak obyčejná větev. Toto byla větev, kterou Mya použila jako ruku pro našeho sněhuláka.

Za zády jsem ucítila něčí chladný dech. Někdo za mnou stál a čekal, až se otočím. Musela jsem rychle jednat, ale jediná cesta, jak utéct, byla vlézt do toho zakrváceného auta. Osoba za mnou přestala dýchat, já zpanikařila a skočila dovnitř. V rychlosti jsem zabouchla dveře. Při tom jsem skřípla dřevěnou ruku ke mě se natahujícího sněhuláka. Klíčky byly stále v zapalování, takže jsem okamžitě nastartovala a snažila se ujet co nejdál. Ve zpětném zrcátku jsem pozorovala sněhuláka, jak klidně stojí a kouká se na mě, zatímco jsem mu ujížděla. Zaschlá krev v sedadle příšerně smrděla, ale já zápach moc nevnímala. Jen jsem brečela a říkala si, jak se něco takového mohlo stát. Kéž by tu teď Rod mohl být se mnou.

Projížděla jsem ulicemi, aniž bych vnímala dopravní značky, směrové cedule, nebo semafory. Jen jsem přemýšlela, do kterého svodidla bych to mohla napálit, abych se zbavila trápení. Jela jsem kolem hřbitova a před sebou v dálce uviděla stát tu bestii ze sněhu. Ve svém vzteku na tu zrůdu jsem silně sešlápla plyn a rozjela se proti ní. Těsně před nárazem mi sněhulák stihl naposled zamávat.

Probrala jsem se v rozdrceném autě. Nemohla jsem se pořádně hnout. Byla jsem zasypaná sněhem, jako by mě zavalila lavina. Před sebou jsem spatřila něco, co připomínalo původní tvar sněhuláka. Něco bylo zahrabané pod sněhem, co z něj zbyl, a tak jsem se pokusila natáhnout ruku, abych ho mohla odhrnout. Každý pohyb ruky bolel, jako by mě do ní někdo bodal nožem. Podařilo se mi odhrnout sníh tak, abych pod ním spatřila obličej mého přítele.

Adam Rešetka (*2008)
Žák 9. třídy základní školy v Benešově. Milovník detektivních příběhů a vášnivý spisovatel, který zatím píše spíše do šuplíku. Jen výjimečně své texty ukazuje dobrým přátelům.

ROZHOVOR LAURA POKORNÁ

Je letošní ročník O krvavý brk vaší první účastí v soutěži?
Soutěže O krvavý brk jsem se letos účastnila podruhé. Poprvé to bylo roku 2018, kdy jsem s psaním horroru teprve začínala. Povídka tehdy sice skončila na poměrně hezkém devátém místě, ale když ji dnes čtu, vstávají mi hrůzou vlasy na hlavě – akorát že ne v tom smyslu, jak by se u horroru slušelo. Nevyhovoval mi formát a požadovaný rozsah a na zmiňované povídce je to hodně vidět. Proto mi udělalo velkou radost, když letos organizátoři propozice změnili.

Co od literárních soutěží jako autorka očekáváte?
Dříve jsem se literárních soutěží účastnila především proto, abych se zviditelnila, v současnosti si mnohem víc vážím připomínek, rad a zkušeností, které jejich prostřednictvím můžu získat. Velmi oceňuji, když je soutěž řádně zorganizovaná, pořadatelé komunikativní a spolehliví. Vypadá to jako maličkost, ale mockrát se mi například stalo, že slibované slovní hodnocení vůbec nedorazilo. Přitom zpětná vazba je mnohdy tím nejcennějším, co výměnou za svoje dílo může autor dostat. A když se mu pak navíc prostřednictvím soutěže podaří nějaký literární počin propašovat ke čtenářům, je úplně nejspokojenější.

Proč horror?
Myslím, že to máme v rodině. Když jsem

jako malá byla nucena dívat se na Kruh z roku 2002, pochopila jsem, že z téhle cesty už není návratu. Co se psaní týče, specializuji se primárně na fantasy, zatímco horror odjakživa nervózně postává několik kroků opodál. Konzumuji ho sice už léta a poměrně pravidelně, z tvůrčího hlediska tenhle žánr ale považuji spíš za takovou výzkumnou laboratoř, ve které můžu libovolně experimentovat a jejíž vybavení se pořád ještě učím správně používat. Podobně jako v případě klasického fantastična s ním můžu zacházet, jakým způsobem chci, ale na rozdíl od něj je mnohem těžší dosáhnout něčeho, co ve výsledku skutečně funguje. Zní to trochu jako oxymóron, ale baví mě ta kombinace tvůrčí volnosti a žánrových pravidel. Je to něco, co mě s každou další povídkou posouvá dál.

Představte krátce svou soutěžní povídku. Co vás přimělo ji napsat?

Hlavní hrdinka povídky Křídla je vytržena z prostředí, které dobře zná, a nucena přestěhovat se k cizím lidem na venkov. Jak se ale ukáže, předsudky a atmosféra 19. století nejsou zdaleka to nejhorší, čemu bude muset čelit. Zdi starobylého sídla ukrývají nejedno tajemství – jako třeba to, co se stalo s její matkou, která sem před lety též odjela a beze slova zmizela…

Coby autor amatér nosím v hlavě spoustu námětů, které bych si jednou přála přenést na papír. Jedním z nich byla i povídka, která by byla napsaná formou deníku. Roky jsem nevěděla, jak ji uchopit, ale myslím, že Křídla se svým gotickým nádechem se k tomu hodila skvěle.

Líbilo by se vám žít ve velkém, prostorném, potemnělém domě bez oken?

Určitě… ne. Na to mám moc velkou představivost a navíc vím, jak to dopadlo s hlavní hrdinkou Křídel. Myslím, že bych si nevedla o moc lépe.

Vyvolají ve vás strach věci fyzického nebo spíše nefyzického rázu?

Z obojího jde hrůza, ale já jsem od přírody spíš člověk praktického ražení. Co si dokážu racionálně vysvětlit, osahat, vidět… z toho sice strach mám, ale ne tak veliký. Abstraktní neuchopitelný děs, nejlépe ten, ve kterém si liboval H. P. Lovecraft, to je něco, čím bych se mohla velmi snadno předávkovat.

Váš dosavadní největší literární úspěch?

Literárních soutěží se účastním prakticky od svých dvanácti let a od té doby mé povídky vyšly v řadě sborníků. Mezi svoje největší úspěchy ale určitě řadím podíl na sborníku Žoldnéři fantazie: Na stopě zločinu a vůbec nejnovější počin Město králů z roku 2021, na němž jsem spolupracovala se skupinou skvělých autorů a fantasy nadšenců.

Děkujeme za rozhovor

LAURA POKORNÁ
KŘÍDLA

23. 1. 1848

Už jsou blízko. Konečně přilétají.

21. 9. 1847

Ten zápisník mi věnoval tatínek pár dní předtím, než jsme odjeli. Prý abych se měla komu svěřit, až mě přemůže smutek. Sice nemám zdání, jak by jen mohlo pero s listem papíru pomoci, ale právě teď mi nic jiného nezbývá.

Dorazili jsme před třemi dny. Několikrát se porouchal kočár, a tak nám cesta zabrala delší dobu, než jsme plánovali. Nechápala jsem, proč maminka před lety odjela zrovna sem. Tatínek ale tvrdil, že slečnu Sylvii zná dlouhá léta a svěřil by jí svůj vlastní život. Místo toho jí ale teď předával ten můj.

Čekali na nás před domem. Připomínalo mi to spíše smuteční procesí než přivítání dávných přátel. Jako první slečna Sylvie, postarší dáma v dokonale nažehlených šatech, s vrásčitýma rukama a přísným pohledem. Vedle ní stál jakýsi hrbatý muž a drobná služka. Nikdy jsem takovou bytost neviděla. Tatínek mi vyprávěl, že v zemích za mořem žije mnoho takových. Jejich kůže je tmavá a lesklá jako inkoust, ale to je prý jediná věc, která je od nás odlišuje. Nevěřím mu. Jak by někdo, kdo vypadá tak děsivě, mohl být stejný jako my?

Myslela jsem si, že tatínek zůstane alespoň na večeři. Místo toho mě políbil do vlasů a se slovy, že už tak má velké zpoždění, nasedl zpět do kočáru. Prý se uvidíme brzy.

A najednou byl pryč. Já zůstala sama v cizím domě s podivnými lidmi.

23. 9. 1847

Dům, ve kterém teď bydlím, je velmi starý a zoufale mu chybí nějaká okna navíc. Odpoledne a brzy ráno musím všude chodit se svícnem, a i přesto je dost těžké na chodbách nezabloudit. Slečna Sylvie mi už mockrát zdůrazňovala, ať se bez doprovodu nikde netoulám. Jak to ale udělat, když mě věčně nechává samotnou?

Dům, ve kterém teď bydlím, je velmi starý a velký. Možná až příliš velký vzhledem k tomu, že jsme tu jen my čtyři.

25. 9. 1847

Maminka vždy s láskou pečovala o naši

malou zahrádku. Ráda jsem si tam listovala knihami nebo jen obdivovala květiny, které vypěstovala. Když nás ale opustila, začal ten kouzelný kout pustnout. Tatínek nikdy neměl ke květinám cit a já nevěděla, jak se o ně správně starat.

Marně jsem doufala, že tady na venkově narazím na místo, které by mi ji připomínalo – rozkvetlou a krásnou, místo, kde člověk nemusí myslet na nic ošklivého. Jenže slečna Sylvie žádnou zahradu neměla. Naštěstí je ale poblíž les. Snad se mi podaří slečnu přemluvit, aby mi čas od času dovolila jít na vycházku.

26. 9. 1847

Slečna Sylvie má mnoho koček. Snažila jsem se je všechny spočítat a prozatím jsem skončila u čísla třináct. Volně se toulají po prostranství i v obrovském domě, jako kdyby byly jejich přirozenou součástí. Jsou volné a nikdo je nikde nemůže držet. Jediné, co je vždy přivede domů, je touha po jídle. Moc jim závidím.

Jedna z nich je obzvláště hezká. Říkám jí Sněhulka, protože je celá bílá a chundelatá. Slečny Sylvie jsem se na její skutečné jméno neptala a služka mi ho neřekne. Nemluví totiž s nikým.

28. 9. 1847

Myslím, že slečna Sylvie mě nemá příliš v lásce. Od chvíle, kdy jsem vystoupila z tatínkova kočáru, mě propaluje ostrým pohledem. Nejspíš mě považuje za vetřelce a také se tak ke mně chová. Jako kdybych snad byla něčím nebezpečná. Nejspíš to ale dělá hlavně proto, že ji otravuji. Vedla tady na venkově spořádaný a klidný život, daleko ode všech městských starostí a povrchností. A pak přijedu já, napudrovaná holka s hromadou spodniček. Maminka by byla nešťastná, kdyby viděla, v jakém stavu jsou teď mé šaty.

1. 10. 1847

Dnes jsem byla navštívit maminku. Neodvážila jsem se k tomu dříve, protože jsem měla strach, že to tak brzy nedokážu. Ne sama. Něco mi ale říkalo, že čím více času strávím zavřená mezi těmi chladnými kamennými zdmi, tím těžší pro mě tenhle krok bude. Jako kdyby ze mě vysávaly odvahu.

Překvapilo mě, když jsem u náhrobku našla čerstvé květiny. Čekala jsem, že bude napůl zarostlý a zanedbaný. Slečna Sylvie o mamince totiž vůbec nemluví, skoro mi přijde, že se jejímu jménu záměrně vyhýbá. Proto jsem předpokládala, že s jejím hrobem bude činit totéž.

Potkala jsem u něj onoho shrbeného muže, prý zámečníka. Nebyla jsem si jistá, jaká je přesně jeho úloha v této domácnosti. Promluvil se mnou jen jednou, a to toho dne, kdy jsem přijela. Ani dnes se neměl příliš do řeči. Jakmile mě spatřil, jako kdyby ho něco vyděsilo a hned se vypařil.

Myslela jsem si, že to setkání po letech bude bolet. Pravda je ale taková, že jsem necítila vůbec nic. My dvě jsme se totiž rozloučily už dávno.

Maminka se sem na venkov odjela léčit. Nikdy už se ale nevrátila.

3. 10. 1847

Slečna Sylvie nakonec svolila, že mohu do lesa. Přemlouvala jsem ji celý týden. Nenechala mě ale jít samotnou, poslala se mnou Nonu. Jak se ukázalo, na služce nebyla zvláštní pouze barva pleti. Pokud si tatínek myslel, že tihle lidé jsou stejní jako my, tak se pletl. Nona byla všechno jen ne jako my.

Připomínala mi čerta nebo možná nějaké divoké zvířátko. Jindy jsem si při pohledu na ni vzpomněla na panenku, kterou někdo natáhl na klíček. Nedokázala jsem odhadnout, kolik jí může být let. Její oči působily ztrápeně, až staře, připadala mi ale neuvěřitelně hbitá. Pohybovala se zvláštním způsobem, zahlížela, jako kdyby za každým rohem cítila nebezpečí, a na krku se jí pohupoval nějaký cizokrajný talisman. Vůbec nejpodivnější na ní ale bylo to, že byla němá. Zdá se, že tomu, co říkám, rozumí velmi dobře – neodpověděla mi však ještě nikdy.

S touto děsivou bytostí v patách jsem se tedy vydala na kraj lesa. Předešlého dne pršelo, a tak bylo všude bláto, ale mně to nevadilo. Prodírala jsem se lesním podrostem a vzpomínala na tatínka. Přemýšlela jsem, jak moc se tenhle les liší od toho Amazonského. Slyšela jsem o něm mnohá vyprávění. Tatínek ze svých cest vždy vozil historky, kterými zaplnil dlouhé zimní večery u hořícího krbu. Pokaždé jsem je poslouchala ráda, ale ještě raději bych byla, kdyby trávil více času se mnou a s maminkou místo kdesi na druhé straně zeměkoule…

7. 10. 1847

Někdo mě sleduje. Už delší dobu. Nejdřív jsem to dávala za vinu kočkám slečny Sylvie, ale ne – tohle byl někdo jiný. Nebo možná *něco* jiného. Těžko říct, co všechno se v tak obrovském domě může skrývat. Píšu o něm sice jako o domě, ale je to spíše sídlo. Staré zanedbané venkovské sídlo, na míle vzdálené tomu, v němž jsme dříve bydleli s rodiči.

8. 10. 1847

Za okny prší. Měla jsem v plánu jít opět do lesa, dokonce už jsem přemluvila i Nonu, aby mi dělala doprovod, ale nejsem blázen. Nechtěla jsem venku prochladnout. A tak jsem celý den strávila ve svém pokoji a vzpomínala na tatínka. Přehrával se mi v hlavě okamžik, kdy se vrátil ze své poslední dobrodružné výpravy. Stalo se to už před třemi lety, ale já tu chvíli před sebou vidím docela jasně.

Tatínek byl toho večera velmi unavený. Oči měl celé zarudlé, těžce se mu dýcha-

lo a sotva mluvil. Ale i přesto – když byl konečně zpátky doma, byl to jeden z nejkrásnějších dní v mém životě. A brzy, jako kdyby mu radost a štěstí, které jsem tehdy cítila, dodalo sílu – brzy se opět smál.

Přivezl mi malou vyřezávanou sošku ve tvaru opeřence s dlouhým krkem a špičatým zobákem. Domorodci mu říkali „toktok" a prý věřili, že krade duše. Trochu jsem se jí tehdy bála. Figurka byla vyřezána tak umně, že zdálky působila téměř opravdově. Dokonce jsem se čas od času přistihla, jak se ptám sama sebe, jestli mě její velké vypouklé oči skutečně nepozorují. Z toho mi vždy naskočila husí kůže. Tatínek mě však ujistil, že si to všechno jen namlouvám. Toktok dobrým lidem neublíží, naopak je chrání.

Strach ze sošky ale brzy vystřídal mnohem tíživější pocit. Dva týdny nato totiž maminka onemocněla.

11. 10. 1847

Chtěla jsem ho vidět. To místo, kde se to stalo. Vypozorovala jsem, že slečna Sylvie obvykle chodí spát kolem desáté, a tak jsem počkala, abych měla jistotu, že se vyhnu jejímu kázání, kdyby mě nějakým nedopatřením nachytala. Jestli se jí totiž něco bytostně příčilo, tak právě bezdůvodné bloumání chodbami.

Věděla jsem, že v křídle, kde se nacházel můj pokoj, úspěšná nebudu. Už jsem ho totiž měla propátrané. S plápolající svíčkou a jen v noční košili jsem se tedy vydala do části sídla, které jsem doposud nenavštívila. Plamen vrhal po stěnách kroutící se stíny a já se v jednom kuse ohlížela přes rameno, jestli za mnou nikdo nejde. Ve tmě jsem toho moc neviděla, shlížel na mě jen pár zaprášených obrazů na stěnách. Ten pocit, že mě někdo sleduje, byl ale stále čerstvý a všudypřítomný.

Jako kdyby to ta myšlenka přivolala, o chvíli později se mi cosi prosmýklo kolem nohy. Vyjekla jsem a uskočila ke zdi. Dobrých pár minut jsem jen tak stála a zhluboka oddechovala, než jsem se odhodlala pokračovat dál. A pak to přišlo znovu – letmý dotyk, šelest a zasyčení. Měla jsem co dělat, abych neupustila svícen. Snažila jsem se uklidnit sama sebe, že za to přece jen mohou kočky slečny Sylvie – a jestliže to nebyla jejich práce, nechtěla jsem raději vědět čí.

Přede mnou se ze tmy vynořily dveře. Nevěděla jsem, co je za nimi, ale z nějakého důvodu jsem si byla jistá, že je to on. Ten pokoj. Jenže na dveřích visel těžký zámek a já se nedostala dovnitř.

Hrklo ve mně, když se chodbou začaly rozléhat cizí kroky. Na poslední chvíli jsem sfoukla svíci a čekala v naprosté tmě. Teď tu přece nikdo neměl být! Slečna Sylvie spala, Nona už v tuto dobu také bývala ve své komůrce. Kdo by tady co hledal?

Namísto odpovědi se ze tmy vynořila za-

rostlá tvář. Cosi jsem zapištěla, ale mužná ruka mi stiskla paži a ozvalo se syknutí, abych se ztišila. Až po chvilce jsem se uklidnila a poznala onoho zámečníka ze hřbitova. Spěšně mě odvedl zpět k mému pokoji a neustále cosi drmolil. Moc jsem mu ale nerozuměla. Až když za sebou zavíral dveře, pronesl něco zvláštního. Mám si prý dávat pozor, aby se mi nestalo to samé, co mamince.

12. 10. 1847

Přemýšlím, kde asi teď tatínek je. Jistě velmi daleko. Pluje zrovna po moři? Nebo už se vylodil na nějakém neobydleném ostrově? Prodírá se džunglí? Nebo ho jeho kroky zavedly do písečných dun, o kterých mi tolikrát vyprávěl? A proč mě nevzal s sebou?

Přemýšlím, kde asi teď tatínek je. Přála bych si tam být také – kdekoliv, hlavně hodně daleko odsud.

13. 10. 1847

Zeptala jsem se slečny Sylvie, proč se na mě neustále tak hněvá. Řekla mi, že se nezlobí na mě, ale na tatínka, protože mě sem poslal. Zřejmě skutečnost, že by jí svěřil svůj vlastní život, neznamenala, že je ochotná ho přijmout.

14. 10. 1847

Vzpomněla jsem si na příběh, který mi kdysi dávno vyprávěla maminka. Tehdy jsem mu příliš nerozuměla, ale teď mám pocit, jako kdyby se mi tím tenkrát snažila něco říct.

Byl jednou jeden les, zrovna takový, co se nachází poblíž sídla. Malá holčička se rozhodla, že půjde hledat jakousi věc. Bohužel jsem si nevzpomněla, jak se jí říkalo. Toho večera dívenka zmizela mezi stromy a v jejich obětí přečkala noc.

Druhého dne ji rozsápali vlci.

15. 10. 1847

Nona mi přinesla dva klíče. Jeden k visacímu zámku a jeden ode dveří. Netuším, jak se jí podařilo je sehnat, ale neptala jsem se. Beztak by mi neodpověděla. Opatrně jsem si je od ní vzala a představovala si, že uvidím miniaturní jiskřičky, až se mé prsty dotknou její černé kůže. Byla jsem skoro zklamaná, když se nic takového nestalo.

Večer jsem spěchala k zamčené místnosti a zjistila, že klíče skutečně pasují. Moje nadšení ale rychle vyprchalo. Byl to jen obyčejný pokoj. Ustlaná postel, pár skříní na oblečení a tmavě modré zatažené závěsy. Soudě dle vzduchu místnost nikdo dlouhou dobu nevětral a neobtěžoval se ani s utíráním prachu. Po mamince tady však nic nezůstalo.

16. 10. 1847

Nechápu, proč se slečna Sylvie tak moc zlobila, když zjistila, kde jsem byla. Vždyť jsem chtěla jen vidět pokoj, kde maminka strávila své poslední dny!

18. 10. 1847

Slečna Sylvie dnes večer tloukla Nonu. Křičela na ni, že netuší, co svými činy způsobila. Nadávala jí do čarodějnic a tvrdila, že nás má všechny na svědomí.

19. 10. 1847

Potkala jsem ho tam i tentokrát. Klečel v trávě, hadříkem opatrně otíral náhrobek a přinesl i čerstvé květiny. Nejspíš mě to nemělo překvapit. Nebyla to ani Nona, ani slečna Sylvie, kdo se staral o maminčin hrob – byl to zámečník. Jeho shrbená postava vypadala za denního světla velmi křehce.

Nejdříve se tvářil poněkud zaskočeně, když si mě všiml. Jako kdybych ho přistihla u něčeho nekalého. Ale co bylo špatného na tom, že se na tomhle ponurém místě uprostřed ničeho našel alespoň jeden člověk s dobrým srdcem?

Dlouze mi vyprávěl o mamince. O tom, jaké měla ráda básně. O tom, jaké květiny doma pěstovala. O tom, jak byla krásná. Často prý mluvila o ptácích. Tomu moc nerozumím, protože doma se o ně nikdy příliš nezajímala.

22. 10. 1847

Včera v noci jsem slyšela, jak někdo otáčí klíčem v zámku u mých dveří. Byla jsem příliš vystrašená, abych opustila postel a šla se podívat, co se děje. Stejný zvuk mě ale probudil i nad ránem. Když jsem pak klopýtala po dlouhém schodišti na snídani, slečna Sylvie na mě shlížela ještě nevraživěji než obvykle.

24. 10. 1847

Mám pocit, že se mi Sněhulka vyhýbá. Doposud to byla snad jediná bytost, která se tady ke mně nechovala odtažitě. Ostatní kočky z nějakého důvodu nikdy nebyly příliš přátelské, ale proč se zrovna ona najednou chová tak podivně?

28. 10. 1847

Celé noci probdím. Když už mě nebudí šramot klíče v zámku, přichází ten tlukot. Klep, klep. Jako kdybych ho slyšela někde vzadu v hlavě. Klep, klep. Nemohu přijít na to, co to je.

31. 10. 1847

Nona není němá. Dnes odpoledne, když jsme se procházely v lese, na mě poprvé promluvila. Tvrdila, že maminka vůbec nebyla nemocná.

Byla prý šílená.

1. 11. 1847

Chodím teď za maminkou často. Pokaždé přinesu čerstvé květiny a vyprávím jí o tom, co se stalo od doby, kdy nás opustila. Nebylo toho mnoho. Tatínek žil plánováním své další cesty, kterou neustále odkládal. Já ho při tom pozorovala a nadšeně hltala každý detail, protože jsem věděla, že mně jsou taková dobrodružství zapovězena. Prý se nesluší, aby se dívky o něco

podobného zajímaly. Přesto jsem v tatínkově tváři viděla něco jako pýchu, když jsem s ním trávila dlouhé hodiny v pracovně a četla v jeho mapách. Když o tom tak přemýšlím, poslední tři roky mého života dokonale shrnuje právě těchto pár věcí. Pracovna, zažloutlé mapy, dohořívající svíčky. Tak jednoduché to bylo. To jsem byla já. To byl můj tatínek.

Zatímco maminka – tu bylo obtížné vystihnout jen několika slovy. Občas mi připadá, jako kdybych ji vůbec neznala.

4. 11. 1847

Pokaždé, když kolem ní procházím, blýská se slečně Sylvii něco zvláštního v očích. Jako kdyby někdo v té její jindy dokonale upravené fasádě udělal rýhu rýčem. Jistou moji část těší, že ten „někdo" jsem byla já – přestože nemám zdání, jak se mi to podařilo.

8. 11. 1847

Na pohřeb nás tehdy nikdo nepozval. Vlastně ani nevím, kdy se konal. Nepřišlo mi to fér, ale tatínek nikdy neprotestoval.

Dnes odpoledne jsem byla opět na hřbitově a přemýšlela, jak málo toho vlastně vím. Proč maminka odjela zrovna sem? Co to bylo za nemoc? Proč Nona říkala, že byla šílená? Proč nás na ten zatracený pohřeb nikdo nepozval? A jak jsem tak seděla u mramorového náhrobku, mokrá hlína se mi propíjela skrz látku sukně a vítr vháněl slzy do očí, konečně jsem pochopila, kde najdu odpovědi. Alespoň tedy některé.

Nechápu, že mě to nenapadlo dříve! Leželo to přede mnou celou dobu a čekalo, až si všimnu, jenže já byla slepá. Až teprve teď, jako kdyby mi čísi hlas vzadu v hlavě poradil.

„Kopej," opakoval to stále dokola. „Kopej, kopej, kopej!"

A tak jsem kopala. Zabořila jsem prsty do hlíny, nedbala na špínu a ulámané nehty, jen jsem naslouchala tomu hlasu a nechala ho, aby mě vedl. Odhazovala jsem zeminu za sebe ve snaze odkrýt vzpomínky, které mi nikdy nepatřily. Kopala jsem a kopala, dál a dál a dál.

Jenže její kosti tam nebyly. Nebylo tam vůbec nic.

11. 11. 1847

V noci byl někdo v mém pokoji. Nemám zdání kdo, protože jsem měla zatažené závěsy, a v místnosti tak byla téměř úplná tma. Přesto jsem viděla tu siluetu naprosto zřetelně v čele postele. Protáhlá a štíhlá, s nepřirozeně dlouhým krkem a hlavou nakloněnou na stranu.

Jako kdyby se snažila něco říct, ale dříve, než to stihla, zmizela.

18. 11. 1847

Dnes mi konečně došlo, co je ta věc, kterou jsem před časem odhalila ve výrazu slečny Sylvie. Nejdřív jsem si myslela, že to je vztek. Možná zášť. Ale ne, je to něco mnohem prostšího. Strach.

22. 11. 1847

Klep, klep. Klep, klep. Slýchám ten zvuk tak často, že už ho ani nevnímám. Klep, klep. Klep, klep. Pokouší se mi to něco sdělit, někam mě dovést. Jenže já zatím vím příliš málo na to, abych mu porozuměla.

25. 11. 1847

Ráno za mnou byl zámečník a vypadal velmi ustaraně. Nejspíš s ním mluvila slečna Sylvie a nakazila ho tou svou podezíravostí. Ptala jsem se ho, proč si o mě dělá takové starosti. Řekl mi, že vypadám úplně stejně jako maminka. Přísahala bych, že měl na krajíčku, když jsem ho s křikem odehnala. To dá přece rozum, jak jinak bych měla vypadat?!

26. 11. 1847

Přes noc nasněžilo. Ve městě sníh nikdy nevydržel dlouho bílý, a tak jsem si tu na malou chvíli připadala jako v jiném světě. Propadala jsem se téměř po kolena, ale nedbala na to. Byl krásný den a já si po velmi dlouhé době připadala dobře. Jako kdyby mi někdo strhl z hlavy závoj.

Sněhulka dováděla v závějích a dostávala svému jménu. Chtěla jsem se s ní pomazlit, ale ona místo toho zasyčela a utekla ode mě. Dotklo se mě to víc, než jsem byla ochotná si přiznat. Co si to vůbec dovoluje?! Co jsem jí kdy udělala? Vlastně ani nevím proč, ale v záchvatu zuřivosti jsem po ní vrhla zmrzlou kouli a trefila ji přímo do hlavy. Upadla a přestala se hýbat. Dobelhala jsem se k ní, jen abych zjistila, že sníh pod ní se zbarvil doruda.

28. 11. 1847

… uhodila mě a křičela celé odpoledne. Prý jsem sem neměla nikdy jezdit.

29. 11. 1847

Je mi to líto. Je mi to tak strašlivě líto. Slečna Sylvie mě nenávidí a já už se jí vůbec nedivím.

Celé odpoledne se pokouším té myšlence uvěřit. Pravda je ale taková, že žádnou lítost necítím. Necítím vůbec nic.

30. 11. 1847

Neviděla jsem je, když přicházely.

Vrhly se na mě na chodbě. Plíživé noční přízraky, jejichž drápy se prořezávaly tmou a mou kůží. Sesypaly se na mě jako lavina a já se jen marně snažila nadechnout, srst a krev se mi lepily na jazyk a dusily mě. Syčely, škrábaly, kousaly.

Znovu a znovu.

Znovu.

A zatímco se mé tělo svíjelo v planoucí agonii bolesti, hlavou mi rezonovala jediná myšlenka. Ta dívka v příběhu, který mi před lety vyprávěla maminka...

Byla jsem to já.

... 1847

Blouzním. Můj svět se smrskl na pro-

pocené přikrývky, modré závěsy a pár ustaraných pohledů. Ztrácím se. Nemám ponětí, kdy je noc a kdy den.

15. 12. 1847

Klep, klep. Klep… Ten tlukot utichl. Dokonce i on mě nakonec opustil…

17. 12. 1847

Nona mě chodí pravidelně kontrolovat. Pokaždé, když odchází, slyším otáčení klíče v zámku. Údajně pro moje dobro. Slečna Sylvie trvá na tom, abych zůstala v posteli. Uleví mi to prý od horeček. Já ale žádnou horečku nemám. Vlastně mi nikdy nebylo lépe.

19. 12. 1847

Nemohu přijít na to, co jsem udělala špatně. Všechno bylo přesně tak, jak si přál. Tak proč se mnou přestal mluvit?

26. 12. 1847

Dnes se mi poprvé po dlouhých dnech podařilo vstát z postele. Už teď toho ale lituji. Až příliš pozdě mi došlo, kde to vlastně jsem. Tohle není můj pokoj. Ty zaprášené skříně, veliká postel a modré závěsy za hlavou…

Zamykají mě v maminčině pokoji.

3. 1. 1848

Nona za mnou chodí čím dál tím méně. Při své poslední návštěvě drmolila cosi o tatínkovi. Když jsem se jí na to zeptala, odsekla mi, že je to beztak jeho vina. Zbaběle odjel na druhý konec světa, ale to, co s sebou kdysi z ciziny přivezl, zůstalo s námi.

23. 1. 1848

Už jsou blízko. Slyším, jak konečně přilétají.

29. 1. 1848

Nelíbí se mi, že toho Nona ví tolik. Neprospívá to naší věci.

7. 2. 1848

Vrátil se. Ale zní teď nějak jinak.

9. 2. 1848

Nona odpoledne utírala prach. Jenže byla nešikovná jako obvykle a něco přitom shodila na zem. Se zarachocením to spadlo na podlahu a skutálelo se pod postel. Nona odešla, jako kdyby si toho ani nevšimla. Ale já ano – ten předmět bych si nikdy nemohla splést.

Byl to můj toktok.

13. 2. 1848

Otevřít oči je pro mě stále těžší… Pomalu zapomínám, proč by na tom vůbec mělo záležet. Ani on to neví.

28. 2. 1848

Nebyla to moje vina. Nebyla! Nemohu za to, že Nona stála u toho okna tak blízko. Jak bych mohla?

1. 3. 1848

Pálí to, ty okovy na nohou. Slečna Sylvie mi je musela připnout kolem kotníků, když jsem spala. Ruce mám sice volné, ale postel mě ze svého sevření nepustí. Jako kdybych snad byla nějaké zvíře!

… 1848

Říkám si, jestli je spokojený. Zamýšlel to takhle ten zbabělec už od začátku? Poslat mě sem a zbavit se mě? Stejně, jako se zbavil i maminky?

… 1848

Nikdo už za mnou nechodí. Ztratila jsem pojem o tom, kolik dní jsem neměla nic k jídlu. Ale dokud je tu on, tak na tom nezáleží.

…

Dnes v noci se skláněl nad mou postelí. Usmál se a pohladil mě po tváři. Slíbil, že už brzy odejdeme. A já vím, že říkal pravdu – protože je slyším.

Slyším je – šelest těch křídel.

Cítím, že už je brzy budu mít také…

LAURA POKORNÁ (*2000)

Narodila se v Praze, většinu svého dosavadního života však strávila v jižních Čechách. Odmaturovala na osmiletém gymnáziu v Českých Budějovicích, v současnosti studuje mezinárodní vztahy. Ve volném čase ráda cestuje, poslouchá metal, sbírá kameny a byť je v praxi nepoužívá, učí se neustále nové a nové jazyky. Čte od všeho trochu, nejraději nejčastěji klasiku. V různých povídkových soutěžích pravidelně sbírá úspěchy již od roku 2014, kdy s povídkou ***Modrá hvězda*** vyhrála jindřichohradecký Textík. Z dalších soutěží bodovala např. v Jihočeské žabce, Zimním spánku 2017-2018, České lupě 2018 nebo v soutěži Horor-Webu. Soutěžně nejúspěšnějším pro ni byl rok 2018. Několik jejích vítězných i soutěžních povídek se dočkalo nebo dočká knižní publikace – povídka ***Špatné přání*** ve sborníku Žoldnéři fantasie: Na stopě zločinu, povídka ***Město lhářů*** ve sborníku Město králů z cyklu Zpívající věže.

ROZHOVOR MARTIN VOKOUN

Je letošní ročník O krvavý brk vaší první účastí v soutěži?
Jedná se o první účast v této soutěži, ale jiných literárních soutěží jsem se už v nedávné minulosti účastnil.

Co od literárních soutěží jako autor očekáváte?
Samozřejmě věčnou slávu, miliony korun na účtu a smlouvu na vydání všech mých budoucích knih. Ale teď vážně, asi jako každý autor doufám, že mi literární soutěže pomohou

zlepšit se v řemesle a jako bonus snad zaujmou čtenáře.

Proč horror?
Je to trochu paradoxní, ale sám horrory moc nečtu, jelikož se při čtení nerad bojím. Ale naopak jsem tím, kdo čtenáře rád děsí, šokuje a znechucuje, pro což je horrorový žánr jako stvořený. Kde jinde může člověk napsat něco opravdu odpudivého a ostatní ho za to poplácají po ramenech? Napadají mě už snad jen internetové diskuze…

Představte krátce svou soutěžní povídku. Co vás přimělo ji napsat?
Má povídka se odehrává v historických kulisách středověké Francie v období morové rány. Hlavním hrdinou je morový doktor, který na svá bedra přijme nelehký úkol vypátrat zdroj nemoci, avšak nakonec nalezne mnohem odpudivějšího, než je nemoc samotná.
A co mě přimělo tuto povídku napsat? Asi jako každého mě trochu ovlivnila koronavirová pandemie. Napadlo mě, jak by asi vypadala situace, kdyby řešení mohlo být zároveň její příčinou.

Hledal jste pro svou povídku nějaké historické informace?
Upřímně? Ani moc ne. Nesnažil jsem se o přehnanou historickou přesnost, přeci jen je u horroru tím nejdůležitějším atmosféra. Ale samozřejmě občas bylo třeba něco dohledat, aby člověk neudělal do očí bijící botu.

Myslíte si, že lze různé morové epidemie brát za předobraz vzniku moderního pojetí zombie?
Já si myslím, že předobrazem moderního pojetí zombie je spíše společensky zakořeněný strach ze smrti a jeho tabuizování. Lidé se jí obávají a ještě o něco více se bojí představy, že by se jejich mrtví bližní mohli vrátit. Jiní, změnění.
Morové rány přeci jen patří do dávné minulosti a pro většinu lidí jsou jen zajímavou kapitolou z hodin dějepisu. Přesto je však nejistota kolem této plíživé smrti do jisté míry fascinuje.

Váš dosavadní největší literární úspěch?
Rozhodně úspěšné dopsání diplomové práce, jelikož to bylo skutečné a nefalšované horrorové utrpení. A hned v těsném závěsu se drží umístění v této soutěži.

Děkujeme za rozhovor

MARTIN VOKOUN
VE JMÉNU PŘENAŠEČE

Slunce se klonilo k západu a barvilo nebe do krvavě rudé. Snad jako by i samotná nebesa tušila, jakých krutostí se této prokleté krajině dostává a chtěla nám tím vyjádřit svůj soucit. Zmocňoval se mě neklid, trávit noc ve volné krajině bylo zbytečným rizikem. Tma přitahuje zlé síly i démony mysli a můj doprovod nemá daleko k tomu, aby jim propadl.

„Musíme přidat do kroku," zavelel jsem a můj hlas získal v masce morového doktora dutou ozvěnu.

„Dobře, ale co máte v plánu?" zeptal se voják, kterého ostatní proti jeho vůli pasovali do pozice vůdce družiny. „Široko daleko nenajdete nic než pustinu a mor. Nevím, jak vy, ale já úplně cítím, jak mi to miasma vniká do plic. Měli bychom se otočit dřív, než bude pozdě."

Zdrženlivé mručení jeho druhů prozrazovalo, že jejich odhodlání a vůle řídit se královými rozkazy získávají povážlivé trhliny. Samozřejmě, pokud dojde na souboj mezi ctí a záchranou vlastního života, většina lidí si vybere to druhé.

„Jakmile na krajinu padne noc, sami nikam nedojdete. Smrt si vás najde dřív, než mi zmizíte za horizontem."

„Takže vlastně skončíme stejně, jako kdybychom s vámi zůstali," ulevil si voják.

Zvedl jsem ruku a ukázal prstem na nedaleký kopec. Ve skomírajícím světle bylo možné rozeznat klášter, tyčící se na jeho vrcholu. Byl potemnělý, což mě znervózňovalo, ale prozatím to účel splnilo.

Nebylo snadné přes šátky namočené ve vonných silicích rozeznat jejich grimasy, ale přísahal bych, že se usmáli.

„Benediktini," hlesl další z nich.

„Pod tím vrškem se rozkládá nevelká osada, jejíž starosta nám jistě poskytne přístřeší. A pokud nám bude Bůh přát, snad nám pomůže s naším posláním."

Voják přikývl na znamení, že rozumí. Tu poslední míli jsme překonali nebývale rychle.

* * *

„Samozřejmě mi je ctí uvítat tady někoho tak vznešenýho a důležitýho jako ste vy," zahlaholil vůdce osady. Byl to nevysoký muž ve středních letech s řídnoucí pokrývkou hlavy, zkaženými zuby a rostoucím pupkem, který dával okázale najevo, že si i v těžké době dokáže prosadit svá práva. Opíral se o hůl z pokroucené-

ho dřeva a při každém kroku napadal na levou nohu. Byl jsem si jistý, že kdybych neměl zoban vyplněn vonnými bylinami, cítil bych pižmo nikdy nemytého vesničana.

„Děkuji, my se však už známe. Před pár měsíci jsem tudy procházel na sever."

Muž se zamračil, udělal krok kupředu a prohlédl si mě od hlavy k patě.

„Jo, vzpomínám si, že sem tehdy s nějakym morovym doktorem mluvil. To ste byl vy? Omlouvám se, ale v těch maskách mi připadáte všichni stejný."

„V pořádku," přikývl jsem shovívavě.

„A co pro vás může taková zavšivená díra, který se na přání samotnýho biskupa snažim vládnout, udělat?"

„Potřebujeme někde složit hlavu. Divočina neskýtá mnoho bezpečných míst k přenocování."

„Zasratej mor," odplivl si muž na podlahu, „celá tahle krajina je prokletá, vám říkám. Samozřejmě, že se tu místo k přespání najde. A určitě i něco málo do huby, přestože sami máme málo."

„Nemohl jsem si nevšimnout, jak se osada za tak krátkou dobu rozrostla."

Přikývl: „Jo, lidi se sem stahujou z celýho kraje. Většina z nich si myslí, že čím více jich bude pohromadě, tím maj větší šanci přežít. Že si mor místo nich vybere jejich souseda, kterej stojí vedle nich. No a ten zbytek doufá v sílu modliteb mnichů tam nahoře na kopci. Což je blbost, podle mě."

„V Paříži panuje názor, že mor se šíří tam, kde se pohybuje víc lidí pohromadě. Jsou to místa, kde je miasma koncentrovanější…"

Starosta zkřivil tvář v neskrývaném úšklebku: „Takhle to možná funguje tam u vás na severu, ale já neodmítnu nikoho, kdo se doprošuje pomoci. I kdyby to měl bejt obyčejnej nuzák. Tohle město vždycky bylo pohostinný a na tom ani mor nic nezmění."

Kdybych neměl masku, viděl by, jak jsem se tentokrát ušklíbl. Těchto několik málo desítek dřevěných domů mělo ke skutečnému městu daleko. Nemohl jsem si však dovolit žádnou při, proto jsem raději změnil směřování hovoru.

„Mniši se za vás nemodlí?"

„Co já vim," odpověděl úsečně, „sotva sme začali umírat jako krysy, už sem žádnýho z nich neviděl. Zapečetili bránu a nikomu neotvíraj. Možná tráví hodiny v modlitbách, možná se třesou v koutě a čekají, až se to celý přežene. Možná všichni do jednoho pochcípali. Nezajímá mě to. Musíme si pomoct sami."

„To mě rmoutí. Doufal jsem, že by mi mohli prozradit více o zdroji nákazy v tomto kraji."

„Chcete znát zdroj tohohle moru? Tak to vám, milej pane, dokážu říct i já. Celej kraj je hříšnej a tohle je boží trest."

„Nemyslím si, že by nás Bůh trestal takovým způ-"

„Ne?" vyštěkl. „Nechává nás bídně chcíp-

nout, zatímco vztahuje ochrannou ruku na svoje vlky, který vám slibujou věčnej život. Ovce ho ale nezajímaj. Nakažený ho nezajímaj, je hluchej k našim prosbám. Trestá nás smrtí! Trestá mě tím, že musim každýho nakaženýho vyhnat z osady a nechat ho chcípnout v lesích! Pro Otce sme jen obyčejný vši!“

Nenacházel jsem na to odpověď. Ta rouhačská slova zanechávala jizvu v mém nitru, avšak někde v hloubi duše jsem cítil, že jsou pravdivá. Boží plány jsou k našim životům občas bezohledné.

„Dobrá, děkuji. Strávíme tu noc a ráno opět vyrazíme na cestu.“

„Šak to je na vás, že jo,“ zamručel vyrovnanějším hlasem. „Pojďte, zavedu vás i s doprovodem do hostince. Teda spíš do toho, co z něj ještě zbylo.“

* * *

Ve světle svíčky jsem si na stůl vyskládal lahvičky s vonnými esencemi a z plátěného sáčku vytáhl sušené byliny. Pokapal jsem je levandulovou tinkturou, na krátký moment oddálil masku od obličeje, a co nejrychleji vyměnil obsah zobanu. Do nosu mě opět udeřila intenzivní vůně, z níž se mi udělalo mdlo. Musel jsem to vydržet, jiná možnost, jak tu všudypřítomnou zkaženou sílu vypudit, neexistovala. Vrátil jsem flakóny zpět do torny, urovnal si kožené rukavice končící v polovině předloktí, a uložil se na slamák. Neusínalo se mi příjemně, maska byla nepohodlná a kůže pod vrstvami oblečení svědila. Nakonec mě však dřímota přemohla.

* * *

Probudil mě hluk přicházející z chodby. Hlasité rány a výkřiky se prolínaly s nelidským řevem, z něhož mi tuhla krev v žilách. Vyskočil jsem na nohy a zcela instinktivně tasil dýku. Opatrně jsem pootevřel dveře pokoje.

Vyděšeně jsem vyjekl. Královští vojáci se bránili zuřivému útoku desítek tvorů. Možná to kdysi bývali lidé, ale nějaká síla je změnila. Kůži měli hrbolatou a popelavě šedou, plnou otevřených ran a bolák. Mléčně zakalenýma očima vyhledávali své oběti a útočili na ně vším, co se jim dostalo do rukou. Noži, pohrabáči, starými prkny… Někteří z nich je drásali nehty a vykusovali jim maso přímo z těla.

Královi muži se srdnatě bránili, zasazovali zrůdám jednu ránu za druhou, ale ony prostě odmítaly zemřít. Snad jako by od nich i smrt dávala ruce pryč.

Stál jsem tam jako socha a bezmocně sledoval, jak v tom nerovném boji jeden po druhém padají k zemi.

„Zabte toho doktora,“ zachrčela jedna z těch stvůr, stojící v pozadí boje.

Tato slova mě uvrhla zpět do reality. Rychle jsem se stáhl do svého pokoje a zamkl dveře na petlici. Věděl jsem, že je to nezastaví, ale aspoň jsem tím získal trochu času. Musel jsem utéct. Popadl

jsem svůj vak a vrhl se k malému oknu přímo naproti dveřím. Začal jsem se tím otvorem soukat ven. Nebylo to snadné, ale s vypětím všech sil to šlo. Děkoval jsem Bohu za to, že mě neučinil o pár pídí širším.

Jeden z těch tvorů zalomcoval dveřmi a chrčivě zasyčel: „Je tam zamčenej!"

„Tak je vyraz, sakra!"

Následovala rána a dřevo zapraštělo. Srdce mi bušilo jako splašené. Byl jsem donucen otočit nohu do natolik nepřirozeného úhlu, až mi bodavá bolest prolétla celým tělem. Avšak jen díky tomu jsem se protáhl na druhou stranu a stanul na úzké římse. Odhodlával jsem se ke skoku. Byla to má jediná šance, ale mysl odmítala tento příkaz uposlechnout.

Další tvrdá rána a dveře se vyvrátily.

Než jsem stihl zareagovat, jedna z těch stvůr přiskočila k oknu a chytila mě za paži. I přes plášť jsem cítil, jak se mi ostré nehty zarývají do kůže.

„Mám ho!" zasyčela a z úst jí odkapávaly krvavé sliny.

Bez rozmyslu jsem skočil, čímž jsem se vytrhl z bolestivého sevření. Dopadl jsem do bahna a v noze mi nepěkně křuplo. Prudká bolest, mnohem horší než ta před chvilkou, mi prozrazovala, že jsem si poranil kotník.

„Dělejte! Musíme ho dostat!" ozvalo se nad mou hlavou.

Belhal jsem se pryč a zvažoval, jaké se mi rýsují možnosti. Mohl jsem se pokusit z téhle ďáblovy díry utéct, ale potulovat se zraněný krajinou s tlupou krvelačných stvůr za zády by brzy skončilo mou smrtí.

Svitlo mi. Klášter. Ten plešatící chlap sice tvrdil, že mniši na jejich prosby nereagují, avšak pokud uvidí morového doktora, snad je to donutí otevřít brány. Přeci jen nás předchází jistá reputace.

„Bejt tebou, tak to vzdám rovnou," zamručel kdosi po mé levé ruce a vytrhl mě tím z přemýšlení. O stěnu domu se opíral žebrák, jehož jsem si předtím vůbec nevšiml. I on byl pokřivený tou odpudivou silou, avšak ne tak silně jako ti lidé nahoře. V ruce žmoulal něco, co jsem v první chvíli nedokázal identifikovat. Až při pohledu na jeho nesymetrický obličej jsem si uvědomil, že se jedná o jeho vlastní oko.

Neodpověděl jsem a kulhal pryč tak rychle, jak mi zraněná noha dovolila. Musel jsem se někde ukrýt a dát se trochu do pořádku. V torně bych měl mít silný makový odvar, který by mohl bolest aspoň na chvilku otupit.

„Stejně tě dostanou. Už sou prostě takový," zaskřehotal žebrák a svá slova doprovodil hlasitým smíchem.

Zapadl jsem do tmavé uličky a povšiml si sudů, které někdo odložil u stěny domu. Musel jsem se modlit, že proběhnou kolem a nevšimnou si jich. Jinou možnost jsem beztak neměl.

„Támhle šel," zaslechl jsem za zády starcův hlas.

Sedl jsem si do bláta, opřel se o sud a zhluboka oddechoval. Sáhl jsem do torny, ale o změť střepů jsem si rozřízl rukavici. Zaklel jsem.

„Kde si? Vylez!“ ozval se sípavý hlas jen pár metrů ode mě. Věděl jsem, že tohle bude můj konec. Je otázkou pár okamžiků, než mě tu naleznou a zabijí. Snad to udělají rychle.

Koutkem oka jsem si povšiml tmavého otvoru ve zdi. Nejspíš se jednalo o větrací otvor vedoucí do sklepa toho domu. Zdál se dostatečně široký, abych se jím protáhl. Dvakrát jsem nad tím nepřemýšlel, popadl tornu a nohama napřed se do něj vsoukal. Pohltila mě neproniknutelná tma a já se neodvažoval ani nadechnout.

K mým uším dolehly zvuky kroků v blátě a chrčivé dýchání prozrazovalo, že ta věc je přesně v místech, kde jsem ještě před pár okamžiky seděl.

„Tady není,“ zamručela.

„Tak tam nestůj a najdi ho!“

Kroky se vzdalovaly.

Konečně jsem si vydechl. Okno se nacházelo v úrovni hlavy a já se necítil dostatečně silný na to, abych se jím pokusil vyškrábat ven. Musel jsem tedy najít jinou cestu, což bylo v této tmě nesnadné. Přehodil jsem si brašnu přes rameno a ve snaze se zorientovat jsem šátral rukama kolem sebe. Neustále jsem však narážel do sudů a beden.

Po několika minutách marného pátrání zavrzaly dveře a dovnitř proniklo tlumené světlo lucerny.

Kdosi začal sestupovat po schodišti dolů.

„Říkám ti, nejspíš to jsou jen krysy,“ promluvil hlas z poloviny schodiště. Zněl zcela lidsky, bez jakékoliv známky změny.

Zvažoval jsem své možnosti, ale nakonec se rozhodl vložit svůj život do rukou božích.

„Prosím, pomozte mi,“ požádal jsem ho ze stínů.

„Kdo je to?“ vykřikl a namířil lucernu do míst, odkud přicházel můj hlas. Vystoupil jsem do světla a muž při pohledu na mou ptačí masku zesinal.

„Ty jsi ten morový doktor, který sem dneska přišel,“ řekl prostě.

„Ano, já…“

Nenechal mě domluvit: „Pojď nahoru, tady by nás mohli slyšet.“

Přikývl jsem a bolest se s každým překonaným schodem prohlubovala. Vstoupili jsme do malé světnice, které vévodila kamenná pec, za níž spaly tři děti. Pod zabedněným oknem postával dřevěný stůl, na němž hořela jedna jediná svíčka vydávající slabounké světlo.

„Kdo je to?“ zeptala se mužova žena s obavami. Jak její šaty splývaly s pecí, v první chvíli jsem si jí ani nevšiml.

„Je normální, jako my,“ odpověděl jí, odložil lucernu na stůl a usadil se na lavici.

Zvenčí k nám dolehl zuřivý řev, při kterém jsem s sebou trhl, ale muže to příliš neznepokojilo.

„Tak sedneš si, nebo tu budeš stát celou noc?“ obrátil se ke mně a rukou mi nabídl místo přímo naproti němu

„Měli bychom ho poslat pryč. Kdyby se Jacob dozvěděl, že jsme mu pomohli, tak…“

Vesničan jen mávl rukou, aby ji umlčel. Žena ztichla a usadila se na samotný kraj lavice.

„Děkuji vám,“ hlesl jsem. Cítil jsem potřebu mu za to poděkovat.

„Je mi ctí pomoct každému, kdo v sobě najde odvahu vypravit se do téhle prokleté díry a snaží se pomáhat lidem kolem sebe. Každopádně tady si tu masku můžete odložit, u nás doma žádný mor nenajdete.“

Zavrtěl jsem hlavou, nemohl jsem udělat žádnou výjimku.

„Co jsou zač ty věci?“ zeptal jsem se, abych stočil hovor jiným směrem. Snad mi dokáže poskytnout odpověď na otázku, která mě tolik pálila.

„Myslíte ty zrůdy venku? Mají mor.“

Když si všiml, jak jsem naklonil hlavu na stranu, pokračoval: „Určitě je to mor, ale nějaký jiný. Kdo jím onemocní, nezemře, tedy aspoň ne každý. Některý z nich se změní v to… v tamto.“

„Takže to jsou lidé?“

Pokrčil rameny: „Byli to lidé, čím jsou teď, to netuším. Jistě vím pouze to, že jsou krvelačnými zrůdami z hlubin pekelných. Božím trestem za naše hříchy.“

„Já to nechápu. Jak se k tomu mohou mniši stavět zády. Kdyby se o tomhle dozvědělo Jeho Veličenstvo v Paříži, či snad arcibiskup, tak-“

„Ha, tak co?“ zasmál se muž. „Myslíte, že by uvěřili zprávám o tom, co se tu děje? Pochybuji. A ptáte se na mnichy? Vězte, že tohle zlo se šíří z kláštera!“

„Z kláštera?“

Jak by se ze svatého místa mohlo šířit něco takhle odpudivého?

Muž místo odpovědi přikývl.

Malou chvilku jsem přemýšlel o dalších krocích, ale záhy mi došlo, že o mém osudu je již dávno rozhodnuto. Byl jsem vyslán, abych našel zdroj nemoci, která se plíží touto krajinou. A když jsem ho teď zřejmě odhalil, nemohl jsem couvnout. Vázala mě má přísaha.

„Musím se do kláštera dostat,“ prohlásil jsem odhodlaně.

„Cože? Vy chcete jít do té jámy lvové? Copak jste se zbláznil?“ vyjekla žena.

„Musím zjistit, co se tu děje. Musím najít původce toho zla a zničit ho dřív, než svým zkaženým dechem nakazí i zbytek království.“

Muž chvilku mlčel, avšak poté si odevzdaně povzdechl: „Obdivuji vaši odvahu, pane, já bych se k tomu místu nepřiblížil ani na sto honů. Ptáte se, jestli se můžete do kláštera dostat? Radím vám, abyste hlavní bránu vůbec nezkoušel. Ti tvorové ji hlídají a zabijou vás ještě dřív, než natáhnete ruku ke klepadlu. Dovnitř ale vede ještě jiná cesta.“

„Druhý vchod?“

„Ano, tajný. Možná o něm vědí, možná ne, ale každopádně je to nejspíš vaše jediná šance. Slibte mi něco. Pokud se tam dostanete, zapálíte to místo. Necháte ho shořet až do základů i s těmi zrůdami, které ho obývají.“

Přikývl jsem, oheň očišťuje. Snad bude Bůh shovívavý i k těmto tvorům, byť jsou sebeodpornější.

„Vydejte se po cestě ke klášteru. V její polovině narazíte na kámen, který vám bude sahat po kolena. Dejte se doprava a narazíte na malý stromový hájek. V něm hledejte rozsedlinu mezi skalami, která vás už dovede kam potřebujete.“

Chtěl jsem mu srdečně poděkovat, když v tom něco tvrdě narazilo do dveří tak silně, až dřevo zaúpělo.

„Otevři, ty parchante! Víme, že tam s tebou je!“

Muž vyskočil na nohy, chytl mě za ruku a táhl kolem pece k chodbě do chodby.

„Dělejte, rychle!“

„Cejtíme ho tam, tak otevři!“ řval tvor na opačné straně dveří. Další náraz, avšak i tentokrát petlice vydržela.

„Utečte přes chlívek, snad jim dokážete proklouznout. Snažně vás prosím, zastavte to! Nás už sice nezachráníte, ale tisíce dalších ano.“

„Bůh vás ochraňuj,“ hlesl jsem.

„Sem se Bůh nedívá.“

Západka vstupních dveří se pod náporem rozletěla. Muž popadl motyku opírající se o stěnu a malá dvířka za mnou zabouchl.

Rozběhl jsem se pryč. Ta chvilka odpočinku mi však vrátila až nečekané množství sil, bolest byla mnohem mírnější, než bych očekával.

Dolehl ke mně mužský křik, který brzy na to doplnily bolestné výkřiky ženy a jejich dětí. Obrnil jsem svou mysl. Musel jsem pokračovat a neohlížet se. Pro dobro všeho lidu.

* * *

Nějakým zázrakem jsem z osady proklouzl nepozorován, ale cítil jsem, že mi jsou v patách. Kámen, o němž vesničan mluvil, jsem našel bez větších problémů a odbočil jsem ke stromům, jejichž silueta se rýsovala proti nočnímu nebi. Pohltily mě jejich koruny a já po chvilce skutečně mezi dvěma kameny nahmatal rozsedlinu dost širokou na to, abych se jí protáhl. Zoban mé masky drhnul o kámen a vydával nepříjemné zvuky. Cítil jsem, že miasma je tu mnohem silnější než ve vesnici. O dýku jsem někde přišel, proto jsem z torny vytáhl jeden z větších střepů, který jsem v případě nutnosti mohl použít na svou obranu.

Soukal jsem se tou neproniknutelnou temnotou dále a jen doufal, že tu na mě někde nečíhá jedna z těch zrůd toužící po mém mase a krvi. Avšak jediným zvukem doléhajícím k mým uším, byly mé kroky a tiché kapání vody ze stropu.

Noha se mi náhle smekla a já se jako žok svalil na zem. Ostrý střep mi pronikl skrz rukavici až do masa a já cítil, jak mi po kůži stéká teplá krev. Vytrhl jsem ho z rány a zhluboka oddechoval.

Přetočil jsem se na břicho, abych zjistil, o co jsem zakopl. Bylo to měkké a vlhké, trochu mi to připomínalo hromadu mokrého prádla. Nahmatal jsem mohutný řetěz, který byl přes tu zvodnatělou hroudu přehozený. Podle insignie jsem poznal, že se nejspíš jedná o odznak moci, který nosil představený kláštera. Takže to měkké musel být…

Znovu jsem zaklel a po zemi se odplazil co nejdále. Otřel jsem si rukavici do šatů a pevně doufal, že ten nešťastník nezemřel na mor.

Jak jsem postupoval dál, začala mi v hlavě hlodat jiná otázka. Kde se tu vzal? Snažil se odsud utéct? Věděl, jaké zlo se tady probouzí a chtěl si zachránit holý život? Nebo se rozhodl varovat ostatní? Byl zbabělcem nebo mučedníkem? Záleželo na tom vůbec?

Z myšlení mě vytrhlo slabé plápolající světlo, které jsem koutkem oka postřehl po pravici. Vydal jsem se mu vstříc a srdce mi bušilo jako splašené. S každým krokem, s každým šplouchnutím vody na podlaze jsem očekával útok, který však nepřicházel.

Nahlédl jsem do podzemní chodby, kterou osvětlovala jediná pochodeň umístěná v držáku na protější stěně.

Udělal jsem několik opatrných kroků vpřed, když mě kdosi oslovil.

„Co jsi zač?“

Bleskově jsem se otočil za hlasem a tasil ostrý kus skla potřísněný krví. V jednom z výklenků postávala vyhublá a zpola nahá žena, jejíž kůže byla stejně zašedlá a plná boláků. Nezdála se agresivní, možná v ní ještě zbývala kapka lidskosti a zdravého rozumu. U prsu držela cosi svraštělého a zakalenýma očima upřeně sledovala každý můj pohyb. Až po krátkém okamžiku jsem si s hrůzou uvědomil, že to v náruči je dítě. Mrtvé novorozeně, z jehož tělíčka stále visela pupeční šňůra. Žaludek se mi zahoupal.

„Počkej, já tě znám,“ hlesla žena. „Ty jsi ten morový doktor, cítím to. Pamatuješ si mě?“

Zapátral jsem v paměti, odkud by mě mohla znát. Vybavil se mi ten okamžik. To krátké setkání, během něhož mě navštívila mladá žena na počátku těhotenství strachující se o své nenarozené dítě. Žádala cokoliv, co by plod ochránilo před morem. Já jí tehdy z dobroty srdce věnoval nějakou tinkturu, byť jsem dobře věděl, že ji to neochrání. Nepoznal bych ji, Bůh je mi svědkem, že ne.

„Ano.“

„Nepomohlo to.“

„Já… Mrzí mě to. Dělal jsem, co bylo v mých silách.“

„Podívej se na mě! Podívej se na něj!“ sípala a brada se jí roztřásla. „Jsme z po-

loviny mrtví, ale ani smrt s námi nechce mít nic společného! Jsme odsouzeni k věčnému utrpení! Slibují nám, že nás vysvobodí, avšak on stále nepřichází."

Nadechoval jsem se k otázce, kdo že to nepřichází, když se ten pokroucený uzlík v její ruce pohnul. Dítě spustilo hlasitý křik, z něhož mě mrazilo až v morku kostí. Trvalo to několik nekonečných vteřin, než se jeho mysl opět ponořila do bezvědomí. Ucouvl jsem. Nemohl jsem se na to dívat, nenacházel jsem v sobě sílu. Tohle bylo špatně. Tohle celé odporovalo samotné podstatě světa.

„Zabij nás!"

„Prosím?"

„Zabij nás, podřízni nám krky, prostě cokoliv. I peklo je lepší než tohle místo!"

„To nemohu…"

„Musíš, je to tvá vina!"

„Ne," zavrtěl jsem hlavou. „Váže mě přísaha! Já lidem pomáhám, nezabíjím je."

Zachechtala se a v hlase jí zazněl náznak šílenství: „V těchto zdech žádné přísahy neplatí! Tady přežívá pouze víra v Přenašeče. Pomoz nám! Zabij nás!"

Tohle po mně nemůže chtít. Já jsem doktor, mým posláním je zmírňovat utrpení ostatních, ne jim ho přivádět. Jenže… Byla by pro ně smrt vůbec utrpením? Ne, nemohl jsem. Nesměl jsem.

„Říkám ti, zabij nás!"

Otočil jsem a utíkal chodbou pryč.

„Zbabělče, vrať se! Ty jsi za to zodpovědný! Zabij nás! Prosím!"

Její hlas se pomalu ztrácel v dáli, a když jsem se dostal ke schodišti vedoucímu vzhůru, už k mým uším nedoléhalo vůbec nic. Bral jsem schody po dvou a snažil se co nejrychleji dostat ven. Byl jsem rozhodnut. Tohle místo muselo lehnout popelem. Ale mohl jsem to udělat? Cítil jsem se vnitřně rozpolcený. Neporuším tím svou přísahu, na níž se tolik odvolávám? Ne, já nebudu tím, kdo je zabije. To oheň…

Věděl jsem, jak pokrytecky právě smýšlím, ale nemohl jsem jinak. Dobro světa musí převážit mé pochyby.

Jak jsem byl zabrán do svých myšlenek, na něčem kluzkém mi podjela noha a jen zázrakem jsem se neskácel dolů. Jakmile jsem nabyl rovnováhu, sklonil jsem se, abych zjistil, co kluzkého schody pokrývá. Nebyla to voda, ta substance byla mazlavá a mezi prsty se táhla. Skoro jako by šlo o mízu nějakého stromu. Přes byliny jsem necítil žádný zápach, ale něco v mysli mi říkalo, že můžu být jedině rád. Opatrně jsem pokračoval vzhůru.

Z dálky ke mně dolehl dutý zvuk, který jsem nedokázal identifikovat.

Ticho, ticho, klap!

Překonal jsem několik dalších schodů.

Klap! Klap!

Vynořil jsem se v krátké chodbě osvětlované několika svíčkami. Byla liduprázdná, přesto jsem cítil přítomnost někoho dalšího.

Udělal jsem dva opatrné kroky kupředu,

načež jsem zkoprněl. Tady už ani vonné esence nedokázaly ten zápach přehlušit. Rozklad, smrt a miasma v té nejčistší podobě. Přejela mi po zádech husí kůže, ale pokračoval jsem chodbou dál. Poté jsem zdroj zápachu objevil.

Malá čtvercová místnost, která zřejmě kdysi sloužila jako spižírna, byla plná rozkládajících se lidských těl. Za svůj život jsem už viděl mnoho mrtvol, stovky obětí moru, ale nikdy nic tak odpudivého. I mouchy se tomuto strašnému místu vyhýbaly.

Náhle mi došlo, po čem jsem na těch točitých schodech uklouzl. Ta mazlavá tekutina musela skrz dláždění prosakovat odsud. Když jsem si uvědomil, čím jsem musel projít, znovu se mi zahoupal žaludek.

Z myšlení mě vytrhlo tiché zasténání. Na vrcholu té hromady se kdosi pohnul. Pokroucená vyhublá ruka se zvedla o pár centimetrů nad ostatní, ale pak zase bezvládně padla dolů. Umírající nebožák několikrát zalapal po dechu a pak z plných plic spustil bolestný křik, který se chodbami nesl s tisícinásobnou ozvěnou. Přestože tento jeho záchvěv trval jen krátký okamžik, stačilo to, aby na sebe přitáhl pozornost obyvatel tohoto místa.

„Zavři tu hubu, nebo budeš další na řadě," ozval se mužský hlas přicházející z nedaleké místnosti. Poté osoba začala opět věnovat své práci a k mým uším dolehlo to monotónní klapání.

Trochu jsem se uklidnil, dodal si odvahy a otočil jsem se k té hromadě těl zády. Došlo mi, že jediná cesta ven nejspíš povede skrz místnost, z níž přicházel ten zvuk.

Nahlédl jsem do ní a byl připraven se okamžitě zase schovat. Byla to bezesporu klášterní kuchyň, kterou si ty stvůry přetvořily k obrazu svému. Ze stropu visely háky s nabodnutými kusy masa, z nichž některé jsem bezpečně poznával. Ženská hruď, celá paže a dokonce i zkrvavená hlava. Dva obtloustlí muži ke mně stáli zády a porcovali další těla. Takže ta místnost, do níž jsem před chvilkou nahlédl, skutečně byla spižírnou?

Jeden z dvojice odložil sekáček a popadl oddělené končetiny. Zvedl poklici nad obřím hrncem a celý obsah náruče vhodil dovnitř. Maso na rozpáleném dně zasyčelo a já děkoval Bohu, že skrz masku nic necítím. Tentokrát jsem se nebál toho, že by se mi udělalo nevolno, naopak jsem se bál, že by mi ta vůně vůbec nepřišla odporná.

Odulý muž vrátil poklici zpět na své místo, došel k porcovacímu stolu, a zvedl do vzduchu nešťastníkovu hlavu. Obloukem ji odhodil na hromadu zbytků, které jsem si předtím ani nevšiml. Nebyl to zrovna obratný hod, jelikož o několik pídí minul a hlava se dokutálela až k mým nohám. Rychle jsem se skryl, ale kuchař tomu naštěstí nevěnoval žádnou pozornost.

Neměl jsem jinou možnost než zarisko-

vat. Čím déle budu otálet, tím roste šance, že mě tu některý z nich objeví.

Opatrně jsem se začal plížit kolem jednoho ze stolů, z nějž stále odkapávala čerstvá krev. Musel jsem se dostat k těm otevřeným dveřím po mé levici. Pokud mi bude štěstí přát, nemusí si mě ani jeden z nich všimnout.

Snažil jsem se sladit své kroky s údery sekáčku. Náhle se starší z dvojice zarazil a do nosu natáhl okolní pachy.

Nečekaně hbitě se otočil a naše pohledy se setkaly. Zůstal jsem stát jako zařezaný, naprosto neschopný pohybu.

„A hele, čerstvý maso," zahlaholil.

Tryskem jsem vyrazil kupředu, musel jsem být u východu jako první. On to k němu sice měl blíže, ale já se dokázal pohybovat mrštněji. Ve chvíli, kdy jsem si byl jistý, že mám vyhráno, se stalo něco nečekaného. Ze židle se zvedl někdo třetí, o jehož přítomnosti jsem neměl ani tušení. Ta šedivá postava mě chytla kolem ramen a srazila k zemi.

Sotva jsem dopadl na zem, udeřila mě do hlavy a já ztratil vědomí.

* * *

Přišel jsem k sobě. Hlava mi třeštila a já se s vypětím všech sil snažil uspořádat si myšlenky a vzpomenout si, kde to vlastně jsem. Pokusil jsem se pohnout rukama, ale měl jsem je svázané za zády.

Otevřel jsem oči a několik chvil trvalo, než se rozmazaný svět zaostřil. Nacházel jsem se na nádvoří kláštera a kam až oko dohlédlo, postávaly ty pekelné bytosti. Muži, ženy i děti, všichni více či méně změnění nemocí. Jejich pohledy se upíraly přímo na mě. To ticho bylo děsivé.

Periferně jsem zahlédl pohyb. Belhal se ke mně nevysoký muž pod plachetkou a opírající se při tom o pokroucenou hůl. Aniž bych mu viděl do tváře, poznal jsem ho.

„Přiznávám, nejdřív sem tě chtěl prostě zabít a tvou mrtvolu pohodit v lese divoký zvěři," zakrákal starosta osady a odhrnul si kápi z čela. „Ale když ses najednou objevil tady nahoře, došlo mi, jaká obrovská škoda by to byla. Mrhání, tak to vy vznešený říkáte, ne?"

„Pusťte mě," zkusil jsem usmlouvat svobodu, byť jsem tušil, že má snaha je předem odsouzena k neúspěchu. „Pokud se tohle dozví Jeho Veličenstvo nebo arcibiskupství, tak-"

„Nikdo z nich se nic nedozví," vyprskl muž a namířil na mě špičku své hole. „Nemůžu dovolit, aby se o nás dozvěděli. Zatím ne, nejsou na pravdu připraveni."

Smířil jsem se s osudem, zřejmě nemělo smysl s nimi diskutovat.

„Dobrá, pokud mě chcete zabít, tak to udělejte. Nebojím se smrti."

„Nikdo z nás se nebojí smrti," probodl mě pohledem. „Ale ne, teď by mě tvoje obyčejná smrt neuspokojila. Budeš obětován ve jménu Přenašeče. Stejně jako byli oni."

Ukázal rukou k potemnělým hradbám. Teprve nyní jsem si v nesmělých ranních paprscích povšiml mnichů, kteří klášter nazývali domovem. Jejich těla visela vzhůru nohama, s rukama doširoka roztaženýma. Podle četných řezných ran na těle bylo jasné, že vykrváceli. Pomalá, neodvratná smrt.

„Přenašeč. Sláva mu. Přenašeč," odříkávali pokřivení lidé to jméno, téměř jako by šlo o nějakou mantru, či snad modlitbu.

„A to je kdo? Ten Přenašeč?" zeptal jsem se. Toužil jsem zjistit pravdu, aby má mysl doznala klidu.

„On je Prvním. Ten, kterej na nás seslal tohle požehnání. Potom, co se vod nás církev odvrátila a nechala nás napospas moru, přišel on. Posel změny, druhej Boží syn. Nakazil nás svou nemocí, požehnal nám jako vyvolenýmu lidu."

Ta slova mi přišla neuvěřitelná. Jak mohli vůbec věřit tomu, že by Bůh seslal nemoc jako své požehnání?

„Tohle je-" protestoval jsem, ale muž mě umlčel pohybem ruky.

„Čas se krátí, musíme být hotovi, než vyjde slunce. Victore, zapal to!"

Vysoký muž stojící po jeho boku zvedl pochodeň a vykročil přímo ke mně. Teprve nyní jsem si uvědomil, že nestojím na pevné zemi, ale na hranici tvořené klestím a špalky dřeva. Roztřásla se mi kolena. Tohle byla ta nejhorší a nejbolestivější smrt. Bál jsem se, strašlivě jsem se bál. Ta bezmoc mě mučila a přiváděla mou mysl na pokraj šílenství.

Victor se po několika krocích zastavil a naklonil hlavu na stranu.

„Co ta jeho maska? Chci, vidět jeho výraz, až bude hořet," zachrčel.

Starosta jen pokrčil rameny: „Tak mu ji sundej, ale pospěš si."

Odložil pochodeň a několika přískoky se vydrápal za mnou na hranici. Popadl masku za zoban a neurvale za ni zatáhl. Kožené popruhy se mi zaryly do zátylku, ale nakonec povolily. Odhodil ji stranou a zůstal stát jako zkamenělý. Těch několik dlouhých vteřin mi hleděl do tváře a lapal po dechu.

„Přenašeč," hlesl.

Všichni, kteří se na nádvoří nacházeli, padli na kolena a v téměř božském vzývání se mi klaněli. Nechápal jsem, co se to děje. Někdo mě chytil za ruce a přeřízl provazy, které mě poutaly ke kůlu.

„Náš pán, Přenašeč," neslo se vzduchem.

Sestoupil jsem z hranice na pevnou zem.

„Odpusťte mi, Pane! Neměl jsem ani tušení…" hlesl starosta a i on padl na kolena, přičemž zabořil svou olysalou hlavu do prachu.

„Já nechápu."

Byla to jediná reakce, na niž jsem se zmohl.

Muž vzhlédl, luskl prsty a jeden z vesničanů přiběhl s vědrem plným vody

a pochodní. Zahleděl jsem se na třpytící se hladinu a v němém úžasu pootevřel ústa. Šedá popraskaná ústa na mrtvolně bledém hrbolatém obličeji plném zaschlých strupů. Přejel jsem si po něm prsty.

Já jsem původce té nemoci! Ve snaze najít její zdroj jsem ji šířil po celém kraji. Je to má vina. Já jsem tím, koho nazývají Přenašečem.

„Náš pane, veď nás! Buď naším pastýřem," zašeptal.

Sklopil jsem k němu svůj zrak.

MARTIN VOKOUN (*1989)

Narodil se ve Slaném. Na vysoké škole vystudoval obor Optometrie, jemuž se v současnosti pracovně věnuje v síti očních optik. Psát začal již v patnácti letech, dlouho se pak však věnoval překládání a tak se ke psaní vrátil po delší pauze. Píše převážně fantasy, do horrorových bažin zabrousí jen občas. Se svými příběhy se zúčastnil několika soutěží. Ve volném čase čte, píše nebo se věnuje adrenalinovému sportu v podobě péče o děti.

CO MUSÍTE PŘEČÍST...
PŘEŽIJETE-LI APOKALYPSU

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG
WWW.GOLDENDOG.CZ

ČESKÝ I SVĚTOVÝ HOROR

ROZHOVOR
TEREZA BARTOŠOVÁ

Je letošní ročník O krvavý brk vaší první účastí v soutěži?
Ano je, přestože jsem se chtěla zúčastnit i předešlých ročníků. Odvahu na to, abych poslala svou povídku, jsem dostala až tento rok.

Co od literárních soutěží jako autorka očekáváte?
Zlepšit se v psaní a rozšířit si obzory. Stejně jako zjistit, jestli by můj příběh čtenáře vůbec zaujal.

Proč horror?
Protože je to jeden z mála žánrů, který mě baví číst i psát. Taky proto, že mě fascinuje, kolika způsoby může být horror napsán, aniž by ztrácel na své děsivosti.

Děsí vás spíše realistická nebo nadpřirozená hrůza?
Děsí mě realistická hrůza, protože u té si člověk nemůže být jistý, že to je jen výmysl jeho fantazie. Taky je to proto, že rádi dáváme svým hrůzám a děsům podobu něčeho, co známe, nebo jsme už prožili.

Vybavíte si, která první věc/bytost vám naháněla strach?
Můj otec a temné kouty.

Představte krátce svou soutěžní povídku. Co vás přimělo ji napsat?
Má povídka je o holčičce, která nežije zrovna běžným životem. Otec ji bije a matka je tak trochu šílená. Sama holčička je posedlá knihou o šťastné rodince. Sice nerozumí všemu, co se v knize píše, ale i tak je knihou ovlivněna. Když se dostane na konec knihy a zjistí, že jeden člen oné šťastné rodinky v rozhořčení zabije druhého, rozhodne se udělat to samé a brutálně zavraždí své rodiče. A co mě přimělo ji napsat? Nejprve jsem nevěděla, o čem bych měla psát, a tak jsem si listovala mými staršími příběhy. Když jsem narazila na jednu z mých básniček o holčičce a tyranském otci, napadlo mě básničku přeměnit v povídku.

Váš dosavadní největší literární úspěch?
Tato soutěž.

Děkujeme za rozhovor

TEREZA BARTOŠOVÁ
BŘEČKA

Rána, další a další,
bezduchý výraz otce, snažícího se mi utvořit jednu z mnoha „dobrých vzpomínek"…
Nuceným, v úsměvu pokřiveným výrazem, dělajícím na obličeji vrásky, se snažím předstírat své obvyklé nadšení z podobných „projevů lásky"…
Každý den musím nasazovat tento úšklebek, tvářící se jako úsměv.
Není dne bez přetvářky.

Znovu se křečovitě usměju. Sama se divím tomu, jak odolné lidské tělo umí být. Nepamatuji si, kdy to všechno začalo. Matné útržky vzpomínek z dětství, v nichž se objevoval… Vlastně ani nevím, kdo to byl. Dny mi splývají v nekončící utrpení. S postupem času se zdá, jakoby už jen pach krve vyhlazoval zákruty mého mozku. Možná je to však jen proto, že mě otec až moc silně udeřil do hlavy.
Můžeme přestat cítit bolest? Nevím, mně se to zatím nepovedlo… Možná necítím bolest jako ostatní, neustále mě však sužuje. Jaký je vlastně úděl bolesti? Upozornit nás na špatné věci, varovat nás před zdevastováním naší tělesné schránky? Ach, nejspíš už hloupnu. Můj otec, moje krev, by mi přeci nikdy vědomě neublížil. Ano, to dává smysl.
„Mami, mami, maminko!" Nechápu, proč moje matka jen celé dny sedí a cosi si pro sebe mumlá. Koukám na ni už asi hodinu, za tu dobu stihla tisíckrát mrknout. Mrkám ve stejném tempu jako ona, máme toho tolik společného. Vrací se otec… Zábava končí. Byla tu vlastně někdy vůbec nějaká zábava? Schovám tlustou starou knihu pod křeslo a spěšně přicupitám k otci. Nepamatuji si, kdo mě naučil číst, ale jsem té osobě vděčná. Jednou se mi totiž poštěstilo a našla jsem starou knihu, ve které se píše o šťastné rodince, proto také vím, jak mě mí rodiče mají rádi. V knize se píše, že rodiče své děti vždy bezpodmínečně milují. Věřím v to.
Otec nesnáší brekot, dnes jsem se v tom znovu ujistila. Začínám popotahovat, když mi slza steče po líčku a dopadá na otcovu zkrvavenou pěst. Už prostě nemůžu. Otéká mi obličej, sotva vidím přes škvíru, v níž se změní má víčka. Po slze první následuje druhá a další… Propu-

kám v pláč, tichý, avšak stále pláč. Jakmile si otec všimne mého brečícího obličeje, sáhne do šuplíku pro nůž. Natáhnu ruce, ve snaze se po dlouhé době bránit. Popadne mé dlouhé hnědé vlasy a začne je nožem odřezávat. Chápu, tohle je varování, příště to nebudou jen mé vlasy.

Dnes jsem v knize narazila na zvláštní slovo: „odvaha." Nevím, co to znamená. Matka ani otec takové slovo nikdy nepoužili. Slova, jejichž význam neznám, si zapisuji do malého sešitku… Neumím sice psát, ale napodobování písmen z knihy mi jde celkem dobře. Zaplnila jsem slovy už deset stránek, občas si deníček otevřu a snažím se zjistit, co slova znamenají.

Lidé v knize mají jména. Zdá se mi hezké mít své vlastní jméno… Matce říkám jen matka, nebo maminka, jenže lidé v knížce říkají matce i Klára. Otci neříkám jinak, než otec. V knížce však otci říkají i Jan. Chtěla bych jméno, abych nebyla jen holka, hej ty, spratek, děcko, nebo cokoliv jiného. Chtěla bych krásné lidské jméno, stejně jako dcera v knize.

Krátké vlasy jsou skvělé, musím otci poděkovat. Matka moje vlasy zbožňovala, česala je, pletla do roztodivných účesů. Říkávala, že jsem její porcelánová panenka. Když jsem se však uprostřed čehokoliv z toho pohnula, škubla za ně a táhla mě k zrcadlu, abych se prý podívala, jaká hnusná nicka jsem a ocenila její snahu mě zkrášlit. Krátké vlasy se jí hnusí, občas se mě dokonce zeptá, čí jsem syn. Vždy mlčím, rodiče nesnáší, když se jakkoliv projevuji.

Ráno vstávám. Otec i matka jsou k nenalezení. Na stole leží zpola snědený bochník chleba. Občas mě pár dní nechají samotnou. Není na tom nic neobvyklého. Ukrojím jsem si tedy krajíc a vyhlížím je z okna. Okno je zajímavá věc. Vidím věci venku, aniž bych musela překročit práh našeho bytu. Okna mě fascinují.

Co je tam venku? Takhle dlouho ještě pryč nikdy nebyli. Opustili mě snad? Zbývá mi už jen jediný krajíc. Čtení, alespoň to mě na chvíli uklidní. Co je „zrada, odpuštění"? Kniha na mě chrlí slova, kterým nejsem schopna porozumět. V knize otec zradí strýce a ten mu nechce odpustit. Je zrada hrozná? Jak poznám, že mě zradili? Nevím, proč mi toto slovo utkvělo v paměti, ani co znamená, ale přesto se cítím zrazena. Zrada bolí.

Z okna vidím kluka pobíhajícího s rohlíkem, mám ukrutný hlad. Možná, možná se vyplížím ven a rohlík mu ukradnu. Jakmile tato myšlenka zachvátila mou mysl, mysl vyhladovělého dítěte, už i ten největší strach ztrácí kontrolu nad mým impulzivním chováním. Vyběhnu s knihou, která mi přirostla k srdci, ven. Dokonce za sebou ani nepřibouchnu dveře. Seběhnu schody. Oslepí mě jasná zář slunce, promnu si oči. „Jsem volná," potichoučku zašeptám, jako bych tomu sama nemohla uvěřit.

„Šmudlo!" Tohle slovo jsem ještě nikdy

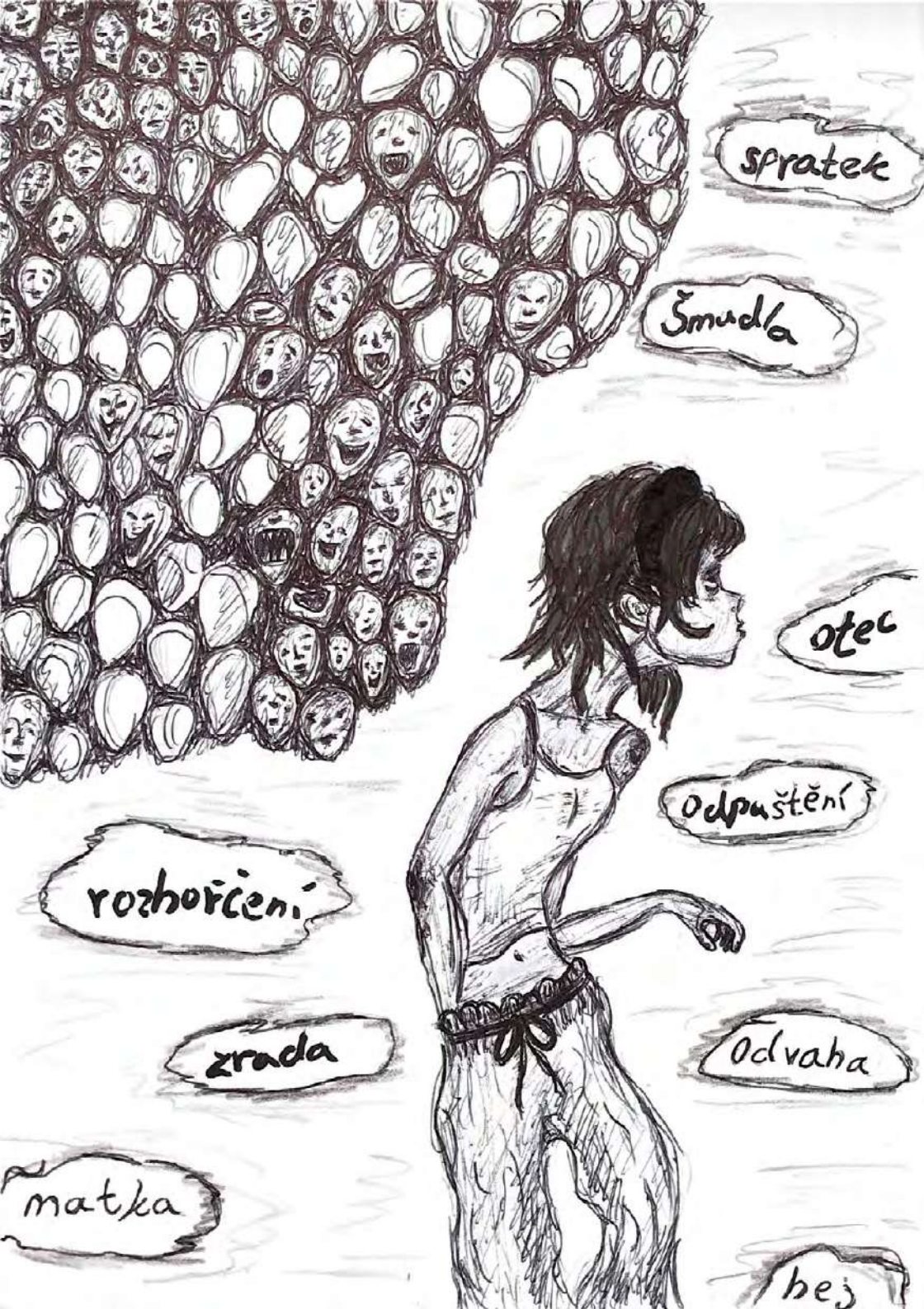
spratek
Šmudla
otec
odpuštění
rozhořčení
zrada
Odvaha
matka
hej

neslyšela. Usoudím však, že volá na mě. Přiběhnu tedy ke klukovi blíž. Rozhodně není radost na mě pohledět, vím to… Roztrhané šatičky, znatelně obnošené a minimálně o číslo větší. Krátké, jakoby oškubané vlasy. Nezhojené rány na obličeji, rukou a nohou. Stará tlustá kniha, kterou držím pod paží. Kluk si mě přeměřuje pohledem. Když však slyší jak mi zakručí v břiše, ostýchavě k mě natáhne ruku s rohlíkem. „Na, vem si to, „chvěje se mu hlas, vypadá trochu vyděšeně. Poprvé na vlastní kůži zažiji lítost, i když to slovo jsem tehdy ještě neznala. Rohlík zhltnu během chvilky a pak si i já přeměřím kluka pohledem.

Má na mě spoustu otázek, jenže já neznám svůj věk, jméno, natož příjmení. Musím se mu jevit jako z jiného světa, mimozemšťan. Pro jeho neznalou naivní mysl jsem něco jako nová hračka. Jen doufám, že ho rychle neomrzím. Chvíli spolu pobíháme, hrajeme si a smějeme se jako normální děti. Mám pocit, že to bude trvat věčně, ustrneme v okamžiku a budeme šťastní, bezstarostní… Má chvilková radost však netrvá dlouho ani věčně, jak jsem doufala. Zahlédnu svého otce, s matkou v závěsu. Není cesty zpět.

Zastavím se, ustrnu v pohybu. Na tváři vykouzlím svůj pokroucený úsměv. „Matko, otče…“ Čekám nemilosrdnou ránu od otce, nic se však nestane. Namísto toho mě popadne za ruku a surově tahá ke vchodu do paneláku. Kluk se rozeběhne za mnou. Odvaha, napadlo mě. Je opravdu odvážný. Nebojím se však o kluka, tomu dojde, že nic nezmůže. Naplňuje mě úplně nový druh strachu, čekala jsem facku, pohlavek, jakoukoliv ránu. Jenže se nic neděje. Co mě čeká doma? Bude to asi horší než doteď. Otec použije nůž, protože nedbám jeho varování…

Usínám s jistou úlevou. Na nůž nedošlo. Netuším proč, ale nějak jsem byla přesvědčená, že mě doma zbije. Mám se teď bát i sama sebe? Bolest sice nemám ráda, i když je uvolňující, předvídatelná a tak nějak mám pocit, jako bych se rozpouštěla.

Vstávám brzy, abych se mohla vplížit do pokoje rodičů a vzít si knihu, kterou mi včera zabavili. Prý mě knihy „rozmazlují.“ Co znamená rozmazlovat? Další slovo do sešitku, přinejmenším. Chtěla bych spát ve stejném pokoji jako rodiče, nemám ráda samotu… Rozhodla jsem se přečíst si konec knihy. Nevím proč, jen mě zajímá, jak skončí, jestli bude rodina žít šťastně až do smrti. Je snad i jiný konec? Otevřu knihu tak, aby zbývalo dvacet stránek do konce. Sice jsem notnou chvíli zmatená a bojuju s nutkáním listovat nazpět, abych vše lépe pochopila, nakonec však znovu vplynu do děje. Hltám stránku po stránce. Občas se pozastavím nad novými slovy a snažím se jim porozumět, po chvíli to však vzdám a jen si je zapíšu. Nechala jsem se unést.

Dvě strany do konce. Už slyším rozespalé kroky z pokoje rodičů. Přelétávám stránku očima, ve snaze zachytit co nejvíc, dokud mě otec nenajde. Zastavím se nad zvláštní větou. „Syn v rozhořčení probodl matku, sestru, a otce.“ Nechápu to, co je ono „rozhořčení“? Pokračuju dál a morbidnost celé situace mě donutí k úšklebku. Další den usínám znovu nateklá. Miluji své rodiče, stejně jako syn z knihy.

„Rozhořčení!“ zařvu tak silně, až se z toho sama rozklepu. Otec rozespale zamručí. Chce otevřít oči, ale já ho do jednoho z nich bodnu. Neskončím však jen u očí, jako smyslů zbavená ho bodám, kam se dá. Má duchem nepřítomná matka ještě spí. Nejspíš znovu v zoufalství spolykala až moc tabletek. Doma jich bylo vždycky dost. Čas na její věčný spánek však ještě nenadešel. „Mami, mami, maminko,“ zašeptám matce vlídně do ucha. Jakmile však matčin nos zavětří pach krve, bodnu ji do něj a nůž zarazím, jak hluboko jen můžu. Lapá po dechu. Vypadá skoro jako ryba, proto vezmu nůž a prořežu matce líčka, aby vypadaly jako žábry. Matka bolestí omdlévá, avšak já, smyslů zbavená, ještě neskončila. Jedním čistým řezem jí podřežu hrdlo.

Lehnu si mezi ně na postel. Mé šatičky pomalu nasakují krví. Sama se však cítím, jakoby všechen ten zápach krve, tetelící se mi v nosních dírkách, vyhlazoval každičkou nerovnost mého nevyzrálého mozečku.

Jak uvolňující.

Tak tohle je rozhořčení.

Celé dny lehávám v posteli mezi nimi. Nahlas jim přitom pořád dokola předčítám konec knihy. Jejich těla chřadnou a hnijí mi přímo před očima. Stává se z nich neforemná páchnoucí břečka. Moc dobře vím, že mi budou navěky milujícími rodiči, stejně jako já budu jejich milující dcerou. A tak, zatímco mi únavou klesala víčka, se utvrdím v tom, že tohle je naše šťastně až do smrti…

Tereza Bartošová (*2006)
Studentka Přírodovědného lycea v Ostravě. Kreslí a píše už od mala, jen se postupně měnily náměty jejích textů. Více se psaní začala věnovat během covidu. Tři své příběhy zveřejnila na Wattpadu.

ROZHOVOR
ĽUBOSLAV PRIESEČAN

Je letošní ročník O krvavý brk vaší první účastí v soutěži?
Áno.

Co od literárních soutěží jako autor očekáváte?
Hlavne spätnú väzbu, aby som vedel, kde sa zlepšiť. Zároveň mám rád to napätie z čakania na výsledky. A pokiaľ dosiahnem nejaký úspěch, tak je to obrovská motivácia k ďalšej tvorbe.

Proč horror?
Je to jediný žáner, ktorý viem písať srdcom, celým svojim bytím, som z neho totiž pos...tý až za ušami. Takže áno, neznášam horror.

Představte krátce svou soutěžní povídku. Co vás přimělo ji napsat?
V poviedke sa stretávame s mladým chalanom Aidenom, ktorý sa snaží napísať knihu. Potrebuje však absolútny pokoj, aby mohol tvoriť a ten mu nie je dopriaty. Rozhodne sa veci zobrať do vlastných rúk a tak trochu ich riešiť násilím (obuvákom), no nemá ani poňatia, že jeho kniha to už dávno začala riešiť namiesto neho.

Už ani neviem, čo ma inšpirovalo. Napísal som ju celkom dávno, je to jedna z mojich prvých prác. Nemala úspech a tak som ju hodil do hlbín cloudového úložiska. Keď som ale zjistil, že existuje HorroCon, tak som ju oprášil a dal jej ešte šancu. Vždy je boj čítať po sebe a prerobiť niečo tak dlho odležané, ale oplatilo sa!

Proč zrovna kniha?
Ani neviem, poznáte ten pocit, keď sa príbeh z čista-jasna objaví, vy sa ním necháte unášať a len zapisujete, čo vidíte? Tak toto je ten prípad. Videl som knihu, tak je tam kniha.

Už jste něco psal vlastní krví?
Zatiaľ nie, ale nedávno som sa oženil a teraz mi napadlo, že nějaké sľuby by sme mali spečatiť krvou na papieri.

Váš dosavadní největší literární úspěch?
1. Miesto Cena Béla v roku 2020 (horrorová kategória Martinus Ceny Fantázie).

Děkujeme za rozhovor

ĽUBOSLAV PRIESEČAN
Z POPOLA

V byte číslo tridsaťdva sedel za stolom Aiden. Svetlo notebooku mu do tváre vrhalo nenápadné vrásky, ktoré by v jeho veku boli inak úplne nebadateľné. Oči mal zavreté, nejavil žiadne známky života. Dokonalá socha. V skutočnosti bol však živý až-až. Jeho mozog pracoval na plné obrátky.

Predstava plytko vytláčala realitu. Steny izby sa rozložili na skladačku škatule. Okno, z ktorého bol výhľad na ulicu a park, sa prudko vznieslo do vzduchu a zvírilo do žeravého slnka. Lampy na ulici sa ohýbali a prepletali so zábradlím, aby zapustili oceľové korene neznámych stromov. Vtáky sa rozpíjali a kropili svet farebnými machuľami. Dvere áut sa začali naťahovať a meniť na oceľové krídla. Zo sedadiel zliezla koža a vyplnila ich jemnou blanou. Behom krátkej chvíle sa z áut stali draci. Spoločne sa zdvihli k oblakom a mocný poryv vetra z ich krídel rozhádzal koše po ulici.

Uprostred tejto predstavy sedel Aiden za svojím stolom z dubového dreva. Otvoril oči a prsty sa mu rozbehli po klávesnici.

Crn!

Zvonček pri dverách ho vytrhol z prúdu predstavivosti. Od jedu buchol päsťou po stole a prevrátil šálku s kávou.

„Notebook!“ vykríkol a vrhol sa do kúpeľne po handru. Na klávesnicu dopadlo len niekoľko kvapiek, no aj tie sa mu zdali smrteľne nebezpečné. Zúrivo máčal handru v teplej čiernej tekutine a žmýkal ju späť do šálky. Aj tak to už nebude piť, nálada bola v ťahu.

Zvonček sa ozval po druhýkrát.

„Už idem! Trochu trpezlivosti predsa, ja tu tvorím!“ zakričal na dvere a preklínal nedočkavosť. Ak je to nejaký podomový predajca bambusových ponožiek, tak ho vo dverách ovalí obuvákom. Ak je to poštár, tak si najprv preberie poštu a dorazí ho hneď potom. Jasne všetkým povedal, že chce mať v sobotu pokoj. Všetkým znamenalo jeho rodičom. Na chvíľu si pripadal ako zatrpknutý starec.

Mokrú handru hodil na podlahu a konečne šiel ku dverám. Stlačil tlačidlo a spýtal sa: „Kto je tam?“

Žiadna odpoveď.

„Čo chcete?“ spýtal sa znova.

Ak ticho niečo chcelo, nebolo veľmi presvedčivé.

„Robte si srandu z niekoho iného!“ zakričal do slúchadla a znovu si pripadal starý. Už mal aj predstavu. Šedivý, s napoly odrastenou plešinou, oblečený v béžovej vestičke. Z náprsného vrecka mu trčala retiazka vreckových hodiniek.

Rezkým krokom, ako na protest proti veku, sa pobral späť ku stolu.

Crn!

„Otca vášho, hajzli zasraní!“ zanadával a vyrútil sa z polo-sedu. Strčil bosé nohy do žabiek, obuvák vopchal pod pazuchu, vyrazil vráta a zbehol po schodoch až na prízemie. „Ja vám dám, matere vás nespoznajú!“ ziapal po paneláku. Rozrazil vonkajšie dvere a s napriahnutým obuvákom v ruke vyskočil na ulicu.

„Čo...!“ zahulákal, no ďalšie slová prehltol. Pred dverami nikto nebol. Len po chodníku si vykračovala mladá mamička s kočíkom. Schmatla dcérku za ruku a zrýchlila.

Aiden zbehol po schodoch na chodník. Nazrel za oba rohy paneláku. Stavil sa sám so sebou, že tam tie otravné deti niekde nájde. Neznášal ich. Neznášal decká, už keď bol sám decko. Vtedy bol pravidelným terčom triednych posmeškov. Koľkokrát si našiel nastrúhanú ceruzku v kučerách, rozmáčanú desiatu v taške alebo mŕtve muchy v peračníku. O slovné útoky tiež nebola núdza. No teraz bol starší. Teraz ich mohol aspoň nakopať do riti.

Po deckách však nebolo ani stopy. Zasunul obuvák za pás teplákov ako meč do pošvy. Pobral sa späť do paneláku, no pred vchodovými dverami o niečo zakopol.

Zreval od bolesti. Skákal na zdravej nohe a boľavú si masíroval rukami. Malíček na nej rýchlo navieral a postupne vystriedal celé spektrum farieb od červenej až po fialovú.

Aiden nahmatal za pásom obuvák a chystal sa rozmlátiť prekážku, čo mu práve takmer amputovala prst, keď si uvedomil, že sa pozerá na knihu pod nánosom popola.

Zohol sa a obzrel si nečakaný objav zblízka. Aj napriek tomu, že na obálke bol popol, samotná kniha nebola zhorená. Práve naopak. Pevná väzba sa zdala dokonale zachovaná.

Nemalo to žiadny zmysel. Aiden včera zapil niekoľko Ibalginov pivom a skoro na nič si z toho dňa nepamätal. Možno mal ešte stále stav. Potom tú myšlienku zavrhol. Pulzujúci prst ho udržiaval pri zdravom vedomí.

Chystal sa vziať knihu do rúk, keď sa na prvom poschodí otvorilo okno a vyklonila sa z neho starenka. Biele vlasy mala zopnuté do chvosta sponou. „Je to tvoje?“ zakričala na neho.

„No… áno,“ zaklamal Aiden. Nikoho v okolí nevidel, a kto normálny by nechal knihu zasypanú popolom pred vchodom? Navyše si ju zaslúžil. Niekto mu pretrhol

vlákno tvorivosti a kniha mu prišla ako fajn náhrada. Netušil, o čom bude, a už by to bol aj zistil, keby zas stará Mayerová nepchala nos všade tam, kde nemá.

„Dobre! Tak si nabudúce po sebe upratuj, lebo ťa nahlásim domovníkovi!“ zavrešťala, zúžila oči ako šelma a zabuchla okno.

Aiden sa poobzeral, či sa pre knihu niekto nevracia. Keď ani po chvíli nikto nechodil, zdvihol ju a sfúkol z nej hrubú vrstvu popola. Odhalila sa drevená väzba zdobená ornamentmi. Zo stredu vystupovali presýpacie hodiny, okolo ktorých sa ovíjali dva hady. V spodnej časti hodín bola čierna tekutina.

Aiden skúsil otočiť knihu hore nohami, aby sa tekutina preliala do vrchnej časti, no tá sa ani nepohla. Chvíľu na to udivene pozeral, potom usúdil, že nech je to čokoľvek, radšej by to zisťoval doma, než pod oknom starej Mayerovej.

* * *

Na piate poschodie šiel po schodoch. Čo by tak dal za výťah. Šachta tu bola. Stará, ale predsa. Mayerová by to ale nikdy nedopustila. Tá stará bosorka by bola schopná tvrdiť, že v šachte počuť ozvenu hlasu Panny Márie. Hocičo, len aby tu nebol výťah.

Myšlienky ho priviedli až pred dvere bytu. Lomcoval kľučkou, bojoval so zámkom, no márne.

Vymkol sa.

„To je snáď sen!“ vzdychol a zaryl si tvár do dlaní.

Prehrabal vrecká. Našmátral otvárač na pivo, cestovný lístok, vrchnák, účet za nákup a všetko elegantne hádzal za seba.

Jeden zbytočne veľký mobil a jedno ďalšie holé nič! Gratulujem Aiden, tu mali byť kľúče! Oficiálne ťa pasujem za rytiera dementných sklerotikov!

Od jedu kopol do rohožky pred dverami. Na chvíľu sa nad tým pozastavil a premýšľal, prečo to vlastne urobil. Potom do nej kopol znovu. Kľúče z nej nevypadli, to sa stáva len vo filmoch, ale cítil sa lepšie.

„Všetko kvôli tebe,“ hladkal knihu po chrbte.

Zúfalá situácia vyžadovala zúfalý čin. Bolo na čase zavolať osobe, ktorej volajú všetci, keď je zle.

Knihu opatrne položil na zem. Potom vytočil číslo.

„Ahoj mama…“ povedal. Potom ho zavalil príval slov. Aidenova matka mala zvyk takmer až hystericky kričať do mikrofónu, takže nebolo potrebné ani zapnúť reproduktor, aby ju počuli aj susedia.

Snažil sa nadviazať nejakú konverzáciu, no mama ho nepustila k slovu.

„Áno… neviem… rok… nie… počúvaj… nie… môžeš… stratil som…“ Takto to pokračovalo ešte niekoľko minút.

„Čo si hovoril?“ pýtala sa jeho matka.

„Stratil som kľúče od bytu,“ konečne dokončil celú vetu. Nemohol jej povedať, že

sa vymkol. Hovor by sa pretiahol o ďalších dvadsať minút.

„Pane bože, Aiden, nepicháš si náhodou tú marihuanu? Buď ku mne úprimný."

„Každý utorok, mami."

„Porozprávam sa s pani Mayerovou, nech na teba dohliadne! Tá vie, ako má vyzerať mladý džentlmen."

„Ale jasné, pokecajte! Len mi, prosím, najprv dones tie kľúče."

„Ach dobre, o tridsať minút som tam." Zložila.

Aiden sa posadil chrbtom k dverám a vystrel si nohy. Mobil hodil k rohožke. Mal hlúpy zvyk – hlúpe zvyky sa v ich rodine zrejme dedili – najprv konať, až potom premýšľať, takže keď sa mu rozbil displej, bolo už neskoro odložiť ho opatrne.

„Aiden, ty si taký trubiroh! Nie je načase vytiahnuť tú sprostú búdku, čo nazývaš hlavou, z oblakov, a zniesť sa späť na zem? S otcom tu nebudeme večne!" predstavoval si matkine slová v búdke, ktorú vôbec nenazýval hlavou, ale skôr geniálnym centrom predstavivosti.

Vzdychol si a tresol geniálne centrum predstavivosti o dvere tak silno, až to v chodbe zadunelo. Vzápätí mu polovica tela zmizla za dverami. Tie sa rozleteli a narazili do vešiakovej steny. Kabát a kožená bunda stlmili náraz. Aiden ležal na podlahe – napoly dnu, napoly von. Do kostrče ho tlačil prah.

Žeby dvere boli len privreté? To nebolo možné. Veď zvádzal s kľučkou súboj na život a na smrť a dvere celý čas vyhrávali. Možno ich počas toho nejako povolil?

Ach, čo je toto za deň?!

Nakoniec to ale vyriešil hlavou, to musel uznať. Pozviechal sa a upratal rohožku späť na svoje miesto. Schoval mobil do vrecka a vzal knihu. Zvažoval, či ju vážne chce zobrať dnu. Zatiaľ mu totiž neprniesla nič dobré a on mal svoj byt vlastne celkom rád.

Zvedavosť ho však nakoniec porazila.

Vošiel do bytu a skoro dostal zástavu srdca.

Notebook zmizol.

Rozbehol sa k stolu a zhrozene pozeral na prázdne miesto, kde ešte pred chvíľou svietil jeho Mac. Potom si všimol šálku. Bola až po okraj naplnená čerstvo uvarenou kávou.

Zrazu mu došlo, prečo najprv nemohol otvoriť. Niekto ho totiž vykrádal, a ten dvere zamkol a potom aj odomkol. A prečo by odomkol? Aby ho dostal dnu a zbavil sa svedkov predsa!

Aiden strelil pohľadom k dverám, no nikoho tam nevidel. Kriticky zhodnotil svoju výbavu a predstavil si, ako sa obuvákom a knihou bráni pred zlodejom s poriadnou zbraňou. Mozog vygeneroval jediný možný záver.

Rozbehol sa k východu aj s knihou v náručí. Už bol takmer vonku, keď sa pred ním dvere zabuchli a skoro mu odtrhli nos.

Kniha sa akoby odrazu zmenila na magnet. Aiden ju držal oboma rukami ako pekáč s práve upečeným koláčom a nech sa akokoľvek snažil, nedokázal ju pustiť.

Ťahala ho k dubovému stolu a nedokázal z nej odlepiť prsty. Keď s rachotom dopadla na stôl, ešte stále ju zvieral. Vykríkol od bolesti. S námahou vytiahol prsty spod knihy. Pod nechtami mu začala presvitať krv. Pri vyťahovaní si ich takmer strhol.

Nestihol si ani vydýchnuť a z opačného konca miestnosti sa prirútila stolička na kolieskach. Vrazila mu zozadu do stehien a on sa do nej s výkrikom zosunul.

„Čo... sa to... deje?“ lapal po dychu.

Kniha sa pred ním roztvorila a začala sama sebou listovať, akoby ju čítal víchor. Zastavila na prázdnej pergamenovej stránke. Nejaká zvláštna sila sa Aidenovi oprela do boľavého zátylku a pridržala mu hlavu tesne nad stránkou. Zaprel sa rukami o stôl, no pripadal si ako stebielko, čo sa snaží odolať tornádu.

Vtom mu do pravej ruky vystrelila pálčivá bolesť. Kútikom oka pozrel na jej zdroj. Z chrbta dlane mu trčalo atramentové pero so zlatým hrotom, zaryté hlboko do mäsa. Z rany vytekala krv, miesila sa s atramentom a stekala po ruke na dosku stola, kde vytvárala tmavú mláčku.

Zovretie na krku zosilnelo. Aiden upriamil pohľad na ľavý horný roh stránky. Zdalo sa mu, že tam vidí, akoby sa pod stránkou vlnili malé čierne chápadlá. Postupne naberali tvary a na pergamen začínali presvitať písmená. Spočiatku sotva viditeľné obrysy boli čoraz zreteľnejšie, až sa z nich postupne dalo prečítať slovo: „PÍŠ!“

„Dobre, dobre,“ kričal vystrašený Aiden. „Budem písať.“

Hocičo, len nech to skončí, pomyslel si.

Zovretie konečne povolilo. Aiden si ponaťahoval boľavý krk. Potreboval pero. Zdvihol sa, že si ide nejaké zobrať z kuchyne, no hneď, ako sa postavil, tajomná sila ho posadila späť na stoličku. Tvrdo ho prisunula k pracovnej doske a vyrazila mu dych.

„Chcel som len pero!“ zavyl, keď sa konečne nadýchol. Sila mu uchopila hlavu a pohybom, ako keby mu chcela zlomiť väzy, mu natočila pohľad na atramentové pero v ruke. Aiden od bolesti kopal nohami.

„Chápem! Chápem!“ stonal.

Neviditeľné zovretie zmizlo rovnako rýchlo ako prišlo. Aiden sa obzrel, nikto tam však nestál.

Otočil sa späť.

Nebude to bolieť, zvládneš to, utešoval sa.

Schmatol pero a vytrhol ho z ruky. Z rany vystrekla krv, pokropila stôl a pár kvapiek dopadlo aj na stránku knihy. Aiden zarecitoval niekoľko nadávok a pridržal si ruku na hrudi. Pozoroval, ako sa krv vpíja do stránky, až pokiaľ úplne nezmizla. Zdalo sa mu, že kniha slastne zamľaskala.

„Môžem si to aspoň obviazať?“ spýtal sa s pohľadom upreným niekde k stropu.

Na stránke sa zjavila odpoveď: „NIE.“ Písmo malo odtieň zmiešanej červenej a čiernej farby.

Aiden bol pravák, a aj keď mu jeho pravačka krvácala, potreboval ňou písať. Zovrel pero a začal. Prsty ho pálili. Z rany vytekali pramienky krvi, rozmazávali sa po stránke a po chvíli mizli. Pero písalo na červeno.

Na stránku načmáral: „Kde bolo, tam bolo, žili raz tri kozliatka. Jedno sa volalo – Seriem, druhé – Na, a tretie – Teba.“

Text sa vpil do stránky. Chvíľu sa nič nedialo, no hneď, ako Aiden prehltol slinu, sa mu do chrbta zabodla stovka pier. Trčali z neho ako ihly z ihelničky. Od bolesti sa rozplakal.

Ľavou rukou si utrel uslzené oči a ostala mu na nej čierna šmuha. Ovoňal ju. Bola to povedomá vôňa, no nevedel si spomenúť, čo mu pripomínala. Oblizol šmuhu a zhnusene si odpľul.

Atrament!

Keby sa pozrel do zrkadla, vyzeral by ako urevaná štetka s rozmazanou špirálou po tvári.

Na stránke sa objavilo slovo: „NEKLAM!“

„Č-čo chceš, aby som písal, dočerta?“ kričal Aiden.

„PÍŠ!“ objavilo sa jediné slovo na stránke a jeho farba bola čoraz červenšia.

Aiden sa nedokázal sústrediť, bol príliš vystrašený. Nakoniec si spomenul na citát: „Píš o tom, čo poznáš.“ Tak začal písať to jediné, čo bol schopný. Písal o sebe.

Pero sa roztancovalo po pergamene. Hrot sa do neho zarýval, škrabal a zanechával za sebou krvavé litery, ktoré po chvíli mizli. Kniha sa pri každom napísanom slove roztriasla v extáze. Priam žobronila po ďalšom mučení.

Po nejakom čase si Aiden uvedomil, že mu pergamen pripomína kožu. Bruškom prsta prešiel po stránke a ucítil jemné chĺpky. Pri bližšom preskúmaní si všimol aj drobné póry.

„Je to koža!“ Naplo ho, no ovládol sa. Neprestával písať.

Ubehlo len pár minút, no Aiden sa cítil, ako keby písal niekoľko dní. Bol vyčerpaný, mal kruhy pod očami, v ústach púšť.

Poprosil knihu o trochu vody. Prisunula sa k nemu šálka, v ktorej bublala čierna tekutina. Aiden si najprv myslel, že je to káva, ale jej typickú vôňu necítil. Smäd to zrejme neuhasí, ale bolo mu to jedno. Ak sa nenapije, odpadne. A možno aj horšie.

Siahol po šálke a lačne sa napil. Na jazyku pocítil pachuť sadzí. Tento raz sa už neovládol a povracal sa. Práve si doprial poriadny dúšok atramentu. Ak doteraz vyzeral ako urevaná štetka, tak teraz pripomínal bizarného, poriadne depresívneho klauna.

Atrament však svoj účel splnil. Aiden pocítil príval energie, v žilách sa mu rozlial ako čierna droga. Pretrel si tvár,

LaKiRi

rozmazal čierny úškľabok, schmatol pero a ruka sa znova rozbehla po pergamene.

Písal ako šialený. Ryl do strán stále nové a nové slová a tie sa vďačne vpíjali do neznáma. Zastavil sa, len aby si znova odpil z vriacej drogy. Keď sa rysovalo dno šálky, akoby zázrakom sa doplnila.

Hodiny ubiehali a on sa nevedel zastaviť. Keď mu po nejakom čase prestalo písať pero, bezmyšlienkovite si z chrbta vytrhol nové a pokračoval ďalej. Nevnímal čas ani okolie.

Nevšimol si, že svet okolo neho strácal farby. Že mu začali vypadávať kučery a ostávala po nich len plešina. Pokožka mu vráskavela, čoraz viac pripomínala kožu, na ktorú písal. Začal sa hrbiť, narástol mu pupok, zhoršil sa mu zrak.

Aiden zostarol a jeho telo sa menilo na hmlovitú siluetu. Necítil bolesť. Necítil už vôbec nič.

Čoskoro všetko pohltila bledá šeď, no Aiden písal, pil atrament a vytrhával nové pero vždy, keď staré prestalo písať. Videl len príbeh, ktorý chcel odovzdať. Nič lepšie nikdy nenapísal. Bude to majstrovské dielo. Všetky jeho myšlienky a osobnosť budú naveky zaznamenané na týchto stránkach.

Aiden dopísal poslednú vetu a za ňou vyryl hlbokú bodku. Hrot pera sa vykúpal v malom jazierku krvi. Načiahol sa po atramentovej droge, no šálka bola zrazu prázdna. V tom momente sa kniha zabuchla. Ornamenty na väzbe sa rozžiarili ako žeravý kov, hady ožili a začali sa vlniť. Aiden si až teraz všimol, že vo vrchnej časti hodín, ktorá bola doteraz prázdna, je červená tekutina.

Krv.

Vedel to, netušil ako, no vedel to.

Hodiny sa preklopili nabok, takže teraz pripomínali ležatú osmičku. Hady si zahryzli do chvostov, vytryskol z nich atrament a vpil sa do ornamentov. Začalo sa z nich pariť a izbou sa šíril sladkastý pach. V presýpacích hodinách už neboli dve tekutiny. Teraz tam bola en tá červená.

Moja krv, pomyslel si Aiden.

Potom hady stuhli a kniha stratila farby rovnako ako všetko okolo.

„Mám ťa!“ povedal niekto za ním.

Starček, ktorý sa z Aidena medzičasom stal, sa otočil. Žmúril na priehľadnú postavu a snažil sa ju rozoznať. „Č-čo si… zač?“ vyjachtal.

„Ja som ty,“ odpovedala mu postava a pomaly sa približovala.

Aiden nechcel veriť tomu, čo vidí. Stál pred ním on sám. Jeho mladá verzia. Mladíkovi na tvári hral úsmev. Jeho hmlovitá silueta pomaly naberala farby.

„Nerozumiem,“ dostal zo seba starý Aiden.

Mladík sa zasmial. „Som tvoja predstavivosť, fantázia, inšpirácia,“ vysvetlil mu. „Som tvojou múzou.“ Farby na jeho tele zintenzívneli. „A teraz som ty.“

„Zomrel som?“ pýtal sa starček a obzeral si svoje rovnako hmlovité telo.

„Cítiš sa tak?“

„Necítim… nič.“

Mladík podišiel bližšie. „Tvoj život patrí knihe, a teda mne. Vpísal si do nej svoju podstatu, aby som ja mohol žiť. Spomeň si.“

A Aiden si spomenul.

* * *

Bol večer a on sa túlal ulicami. Pil a hádzal do seba Ibalgin, aby zahnal smútok a samotu. Pil a po tvári mu stekali slzy.

Cítil sa osamelý. Ľudia sa ho stránili ako vírusu. Netušil, čo z neho vyžarovalo, že ho všetci neznášali. Prečo mal tvár, ktorá si priam pýtala úder.

Možno je načase toto trápenie ukončiť, hovoril si v duchu.

Ďalší dúšok, ďalší Ibalgin. Pozeral na spenenú tekutinu na dne fľaše a v hlave mu vírili myšlienky ako práve uvarené pivo.

Nie, dnes ešte nezomrie. Tento večer bude žiť viac, než hocikedy predtým. Tento večer zistí, ako chutí zakázané ovocie. A už presne vedel, ako to dosiahne.

Rozbil fľašu o obrubník. Po zámkovej dlažbe sa rozcinkali črepy. Zvyšné tabletky vo fólii hodil do kanála a bežal. Bežal, až kým nestál pred panelákom, v ktorom býval.

Ostril na dvere a ich rozmazanú dvojičku. Keď sa spojili v jedny, vstúpil a vybehol na najvyššie poschodie. Výťahová šachta nebola zamknutá. Dvere sa tu nedali poriadne zatvoriť, tak ich len prelepili páskou s výstrahou. Jasné, veď kto by skákal do šachty z najvyššieho poschodia? Okrem samovrahov teda. A od toho Aiden nemal ďaleko.

Pretrhol pásku a s námahou odsunul dvere. Ovalil ho pivničný zápach potuchliny a potkanieho trusu. Nazrel do tmy a srdce sa mu rozbúšilo. Na samom dne šachty svietili sviečky. Na chvíľu ho opantal strach. Najradšej by zdupkal do bezpečia bytu, vyspal sa z opice a svet by bol zase o poznanie prázdnejším miestom. Zároveň však bol zvedavý. Cítil, ako sa trasie, cítil sa živý. To bol presne ten pocit, po ktorom tak túžil.

Zavesil sa na rebrík a pomaly schádzal dolu. Od vzrušenia stihol aj vytriezvieť. Opatrne sa spustil na zem a tam ju našiel.

V strede pentagramu, v ktorého rohoch horeli sviečky, ležala kniha. Aidenovi navrela v krku guča. Päťcípa hviezda bola nakreslená červenou farbou a on nejako tušil, že je to krv. Oblial ho pot. Rozmyslel si to.

Už aj sa štveral späť na rebrík, keď ho nejaká sila strhla na zem a dovliekla pred knihu. Sama od seba sa roztvorila a ukázala mu príbeh. Príbeh, ktorému nedokázal odolať. Taký pútavý, taký napínavý. Zhltol ho na jeden nádych. Kniha mu ho ponúkla. Je to jeho príbeh, stačí sa podpísať. Krvou.

Aiden podpísal.

* * *

Starček Aiden sa zosúval zo stoličky. Už neudržal ani vlastné telo.

Mladý Aiden sa k nemu naklonil a zašepkal mu do ucha: „Podpísal si. Tvoja krv je mojím atramentom.“ Pohladil starčeka po tvári a pozrel mu do prázdnych očí. „Vitaj v mojom svete.“

Mladík nabral už takmer živé obrysy. Vystrel sa, pripravený na odchod, keď sa začalo z knihy znovu pariť. Ornamenty sa rozžiarili, hady povolili zovretie a odplazili sa sa do predošlej podoby. Väzbe sa vrátila drevená farba.

„ČO SI UROBIL?!“ zreval mladý Aiden.

Starý Aiden sa snažil lapiť dych, až mu skoro oči vypadli z jamiek. „Nemáš ju… všetku,” dostal po chvíli zo seba.

„ČOŽE? AKO JE TO MOŽNÉ?“ vrieskal na starčeka.

Ruky jeho mladej podoby sa začali rozpadávať na popol. Starý Aiden sa nadýchol a konečne niečo pocítil.

Bolesť.

Pozrel na miesto, odkiaľ prichádzala. Na bosej nohe v žabke mu pulzoval fialový malíček. Ostalo v ňom trochu zrazenej krvi, tú nevpísal do knihy.

Mladík pozeral na starcov najmenší prst ako zhypnotizovaný. Rozrehotal sa.

„Podpísal si. Krv za atrament, tvoj život patrí mne!“ zakričal a celý sa rozpadol na popol.

Starý Aiden začal znovu mladnúť, stále bol však len nejakým priesvitným obrazom. Okrem bolesti v malíčku necítil nič, no aspoň už mohol uvažovať.

„Čo teraz?“ pýtal sa sám seba a stále nedokázal uveriť tomu, čo sa práve udialo. Vtom sa svet začal rozpadávať na popol rovnako, ako jeho mladé ja.

Aiden urobil prvé, čo ho napadlo. Schmatol knihu a vybehol zo svojho bytu pred panelák. Všetko okolo sa pomaly premieňalo na kopu popola a Aiden tiež.

Nie, dočerta! Ešte nie!

Položil knihu k rozpadajúcim sa dverám do paneláku.

Ty už na niečo prídeš, pomyslel si a dotkol sa zvončeka, ruka mu však len neškodne prešla stenou.

„Čože?“ vykríkol. Už nemal veľa času.

Vitaj v mojom svete, spomenul si na slová svojho dvojníka.

„No jasné!“

Pozrel na fialový malíček. „Ty do tohto sveta určite nepatríš, kamarát,“ povedal najmenšiemu prstu a ľahol si na chrbát. Nohou sa načiahol k zvončeku, namieril malíček na svoju menovku a zazvonil. Bolo mu úprimne jedno, ako pri tom vyzerá, aj tak ho nikto nevidel.

„Kto je tam?“ ozvalo sa z reproduktoru na stene.

„Ja, ty imbecil!“ zvolal Aiden.

„Čo chcete?“ ozvalo sa znova.

„Poď dolu, ty chuj,“ vzdychol a z po-

sledných síl sa snažil zazvoniť ešte raz. Po krátkom boji sa mu to podarilo.

Len nepíš o troch kozliatkach, pomyslel si a vložil poslednú dôveru do svojho skutočného ja. Do chrabrého rytiera Aidena.

Na chvíľu zapochyboval, či urobil dobre.

Ležal na chrbte a popol jeho tela zasýpal knihu. Pohľadom zablúdil k oknu na prvom poschodí a vnútornosti, ak nejaké ešte mal, mu v bruchu roztancovali tanec smrti.

V okne sa škerila odporná démonická postava starej Mayerovej.

Ľuboslav Priesečan (*1995)
Vystudoval strojařinu. Pracuje jako technický nákupčí ve strojní firmě. Dvakrát vyhrál cenu v rámci soutěže Martinus Cena Fantázie: v roce 2019 v kategorii Bibliotéka, o rok později Cenu Béla. V letošním roce obsadil druhé místo v soutěži Tovaryši Kalamáře. V roce 2019 publikoval povídku v soutěžním sborníku Krajina Háďat soutěže Tovaryši Kalamáře.

ROZHOVOR KARIN NOVOTNÁ

Je letošní ročník O krvavý brk vaší první účastí v soutěži?
Kdepak, zkusila jsem to už třikrát. Předloni jsem byla hned první pod čarou, loni až jedenáctá. No, evidentně mám za sebou nějaký progres, co se týče psaní a trpělivost asi taky nese svoje ovoce.

Co od literárních soutěží jako autorka očekáváte?
Mám ráda, když mají nějaké zastřešující téma a já kolem něj chodím po špičkách, pak do něj kopu a týden před uzávěrkou mi to cvakne a já ten příběh mám. Mám ráda ten pocit, jak se mi zhoupne žaludek, když povídku odešlu. A jak se mi zhoupne znovu, když pak přijde vyhodnocení a já se ho bojím otevřít.
Co očekávám… ideálně nějakou zpětnou vazbu. Je to taky možnost, jak poznat další talentované autory.

Proč horror?
Nic jinýho neumím. Párkrát jsem se snažila, fakt se snažila, napsat něco jinýho. Říkala jsem si – tohle dopadne dobře, stane se to a to a prostě to nemůže dopadnout blbě. A taky nepoteče krev. Ne. Žádná! Vymaním se z žánru a dokážu to… Končí to tím, že manželovi rozsekne hlavu motyčkou.
Druhá věc je, že mám občas hnusný dny. A tohle je způsob, jak se jich zbavit. Zrovna v Červech v hlavě je jedna moje povídka, o které mi vícero lidí řeklo, že je to fakt maso… a o téhle přesně vím, že se mi z velké části zdála.

A třetí věc – asi ve 14 jsem objevila Kinga a už se to se mnou vezlo. Mám ráda tu hru – čtu a říkám si: nelez do toho baráku, to je jasný, že je tam temná síla, prostě tam nelez. A jasně že tam postava vleze, protože musí. Dobrej horror je hodně o emocích. Fakt miluju, když se na konci (nebo klidně i v průběhu) nějaký knížky ušklíbnu, když se mi zvedne žaludek, když se rozbrečím bezmocí (zdravím Martina Štefka).

Člověk je prej to, co čte. No, tak já jsem horror, manžel by vám mohl vykládat.

Představte krátce svou soutěžní povídku. Co vás přimělo ji napsat?

Dávala jsem tenkrát dohromady rejstřík autobiografie Goetha pro nakladatelství Academia a do toho četla Na plný plyn od Joe Hilla, poslouchala Maideny a nějak se mi to spojilo – co kdyby byla instituce, ve které by lidi asistovaně umřeli, ale pak se mohli zase vrátit zpátky. A co kdyby se při tom něco zvrtlo… Původně jsem plánovala, že ta smrt bude dobrovolně nedobrovolná – v rámci nějaké sázky nebo klučičího hecování, no, nechávám si ten nápad v záloze. A v tu chvíli jsem objevila Micka, hlavního hrdinu, do kterého jsem se platonicky zamilovala, chápej, je to muzikant, má svý bubáky, takže komplikovanej, trochu hajzlík a tak pěknej… jo, dokonce jsem jeho fotku rozposílala pár kamarádkám.

Nakonec je to vlastně moc hezkej příběh, jeden z nejhezčích, co jsem napsala. V podstatě se divím, že uspěl zrovna v Brku, protože není až tak strašidelnej a až tak krvavej. Na druhou stranu jeden z nejlepších, co jsem napsala. Asi proto, že jsem do něj dala kus sebe.

Proč zrovna vážka?

V příběhu se to vlastně vysvětluje samo – oba hrdinové mají tetování vážky, dokonce na podobném místě. Je to symbol znovuzrození, obnovy, nalezení síly po překonání nějaké těžké překážky, což koresponduje s příběhem. A taky je to trochu osobní – vážku má vytetovanou i můj manžel.

Dokážete si představit, že byste podstoupila to, co hrdina vaší povídky?

Ne, nechtěla bych být na místě ani jednoho z nich. Jako holka (žena) se daleko víc projektuju do hrdinky Vandy a ta bezmoc… je v postavení, kdy jen přihlíží a i když se snaží, nemůže mu jeho rozhodnutí rozmluvit. A zároveň není taková, že by od něj kvůli tomu odešla. Prostě to bere.

Váš dosavadní největší literární úspěch?

To, že nám Martin Štefko z Golden dogu vzal na první dobrou naše povídky a rozhodl se je vydat. A pak ten druhý ročník Ilustory, kde byla strašlivá konkurence – dalších 180 lidí jen v mé kategorii.

Děkujeme za rozhovor

KARIN NOVOTNÁ
VÁŽKA

Čekala jsem na něj, i když jsem si to odmítala přiznat. Spěšný pohled na telefon mi prozradil, že se mi Mick nenamáhal napsat ani chabou výmluvu, proč nedorazil. Nic.

Tak ať si nasere.

V klubu to hučelo jako v úlu, čepovala jsem jedno pivo za druhým a doufala, že co nevidět začnou hrát a já se budu moct taky nadechnout čerstvýho vzduchu. Konečně se dav natlačil k pódiu. Kývla jsem na druhou barmanku a ta mi kývla nazpátek. Znamenalo to jediné: jen si běž na cigaretku, já to tu ohlídám. Vyhopsala jsem schody a přistihla se, že se vlním v rytmu písničky, která byla slyšet až ven.

Čerstvý vzduch. Nádhera. I v tuhle hodinu bylo dost teplo, takže v klubu to připomínalo peklo. Ze zadní kapsy kalhot jsem vydolovala zmačkanou krabičku cigaret a tu poslední si vsunula mezi rty. Zapálila jsem si a vzhlédla k obloze. K dokonalosti chybělo jediný – Mick. Kluk s různobarevnýma očima, kterýho jsem za pár týdnů měla vidět umírat.

* * *

Mick byl vlastně úplně obyčejnej Michal a naštěstí si s frontmanem Rolling Stones nebyl ani moc podobnej. Na první pohled byl Mick tvrďák. Vytáhlej, hubenej, oholenej (díky bohu, hipsteři mi už lezli krkem). Na hlavě tmavej rozcuch a ty oči... jedno modrý a druhý zelený. Toho si holka hned všimne. Problémovej kluk. Přesně tyhle typy ženský zachraňujou. Mě nevyjímaje.

Seznámili jsme se tady v klubu. Každej pátek a víkend jsem pracovala za barem a poslouchala většinou dobrou muziku.

„Co to bude?“ kývla jsem na něj tenkrát, když se lokty v kožený bundě poprvý opřel o ulepenej barovej pult.

Poručil si zázvorový pivo a poklepal dnem zapalovače o desku baru. Tohle si nikdo moc nedával, ale nechala jsem si to pro sebe. Když jsem si brala drobný, musel si všimnout mých tetování. Nemám jich zrovna málo, ale zjevně ho zaujala vážka na předloktí.

„Pěkná kérka,“ pohodil hlavou směrem k mojí ruce.

„Hm, dík.“

Sundal si bundu a v tu chvíli jsem pochopila. I jeho předloktí zdobila vážka. Sice jiná, než ta má, ale na úplně stej-

ným místě. Jestli věříte na znamení, tak mi musíte dát za pravdu, že tohle určitě jedno z nich bylo. A jestli ne, myslete si, co chcete.

Usmála jsem se.

„Bože, ty seš hezká, když se směješ," řekl a napil se piva, aby schoval rozpaky za sklenici.

„Já vím, proto si to šetřím na zvláštní příležitosti," odpověděla jsem.

Přikývl.

„Ještě sem tě tady neviděla, seš fanda…" dolovala jsem narychlo z hlavy název kapely, co zrovna hrála.

„Positive?" pomohl mi vzpomenout si. „Nejsou špatní, ale cíleně sem na ně nešel," odmlčel se. „Hrajem hned po nich," ohlídl se přes rameno na skupinku kluků, co na něj cosi pořvávali z kožených sedaček. „Slíbil jsem jim rundu. Dej mi prosím tě čtyři rumy… a prozraď mi svý jméno."

Natáhla jsem se pro lahev a nalila čtyři panáky, i když kluků bylo v kapele pět. Myslela jsem si, že jeden z nich řídí. Až později jsem zjistila, že ten, kdo se tvrdýmu snaží vyhýbat, je on.

„Vanda a ty?"

„Jsem Mick. Dík," usmál se koutkem úst a zamířil za kamarády. Stačily dvě minuty na to, aby mi zamotal hlavu. To ty jeho oči a pohled rozervanýho básníka. Šlo to se mnou z kopce od okamžiku, co se Mick usadil na barovou stoličku.

* * *

Takže když o pár týdnů později nedorazil do klubu, ačkoli to slíbil, byla jsem docela naštvaná. Vídali jsme se pravidelně každý pátek a sobotu večer, když jsem dělala za barem. A taky mě párkrát vytáhl v týdnu na kafe nebo procházku.

Když jsem pak po zavíračce zamykala dveře, začala jsem se regulérně bát, jestli se mu něco nestalo a pak… pak jsem o něj málem zakopla. Seděl před klubem na schodech, cigáro mu svítilo u pusy a nosem vypouštěl kouř.

„Čau," pozdravila jsem a zůstala nad ním stát s rukama zkříženýma na prsou. Všimla jsem si, že má vedle boty rozpitou láhev whisky. Paráda. Přisedla jsem si k němu a napila se.

„Myslela jsem, že tvrdej nepiješ," rýpla jsem si.

„Jsou dny, kdy mám v sobě tolik bolesti, že kdybych se nenapil, udělal bych něco mnohem horšího," odvětil. Zahodil nedopalek cigarety na chodník a rovnou vytáhl z krabičky další dvě. Jednu mi podal a galantně mi připálil.

„Tak proč jsi nepřišel dřív? Mohli jsme hodit řeč a třeba bych tě přivedla na jiný myšlenky."

Trpce se zasmál a zavrtěl hlavou. „Vando Švando, je tolik věcí, co o mně ještě nevíš… Pár let zpátky jsem v tom celkem lítal. Teď jsem už rok čistej, ale není den, abych na to nemyslel. Aby se mi nechtělo před vším utýct. Sou věci, který se sta-

ly, a prostě jen tak nezmizej, nesem si je v sobě už napořád," vzdychl a natáhl se po lahvi, ale byla jsem rychlejší. Postavila jsem ji tak, aby na ni nedosáhl a zamyslela se nad tím, co říkal. Měl pravdu, netušila jsem, jakou Pandořinu skříňku v sobě má, ale dobře jsem věděla o svý vlastní.

„Většina z nás si v sobě něco nese," odmlčela jsem se.

„Všim sem si."

Zadívala jsem se mu do očí. Všiml si jizev? Potřebovala jsem tenkrát cítit, že si o svým těle konečně rozhoduju jen já sama a bolest byla lék – přehlušila všechno ostatní a vyhnala obrazy z mý hlavy zase tam, kam patřily.

„Nesoudím tě. Jak říkáš, seš čistej a to je obrovskej úspěch…"

Přerušil mě. „Víš, co znamená ta vážka?" Píchl ukazováčkem do obrázku na předloktí. Pokrčila jsem rameny. Ve filozofických debatách měl navrch.

„Symbolizuje znovuzrození, obnovu po velký ztrátě… Měl jsem staršího bráchu, zabil se na motorce, když mi bylo deset… Máma se sesypala a táta se s ní rozvedl. Samozřejmě mě dostal do péče, ale byl tak úzkostnej… nedalo se v tom dýchat."

„To je hrozný," zašeptala jsem.

Pokrčil rameny. „Hrozný… Už si bráchu skoro nepamatuju, a přitom to definovalo veškerej můj další život. Všechny zákazy, ze školy rovnou domů… Nakonec sem šel v pubertě k mámě. Tam to bylo volnější, asi proto, že chlastala. Chyt sem se blbý party… Dělal děsný věci, když sem bral. A chci se toho zbavit."

„Jak jako?"

„Slyšelas o *Druhým břehu*? Předpokládám, že jo. Reklama teď na mě vyskakuje kdykoli otevřu počítač. Dost sem o tom přemejšlel a chci do toho jít."

„Co? Zbláznil ses?" vytřeštila jsem oči. Měl pravdu, o Druhém břehu jsem slyšela a přišlo mi to šílený. Zdravotní středisko, ve kterým lékaři uváděli lidi do klinický smrti, aby je po pár minutách znovu oživili. Riskantní, v rozporu s Hippokratovou přísahou a lékařskými zásadami a přitom legální…

„Maj to pod kontrolou, sou to doktoři a ví, co dělat. Už se dlouho nestalo, že by se jim nepodařilo někoho vrátit zpátky. Čet sem diskuze těch, co to zkusili. Je to přesně to, co potřebuju. Restart počítače, chápeš?"

„Jakej restart? Vždyť je to vlastně vražda," zavrtěla jsem hlavou. Taky jsem dost pochybovala o tom, že by se někde veřejně chlubili tím, že někoho v podstatě zabili. Ne v podstatě. Úplně.

„Houby. Výzkumy dokazují, že lidi, co tohle podstoupili, se zbavili předchozích závislostí a traumat. Je to jako začít s čistým štítem. Předpokládají, že je to tím, jak se při klinické smrti vypíná srdce, dýchání a mozek."

„Ses zbláznil! Co když se neprobudíš? Nebo budeš mít trvalý následky…"

„Žijem v moderní době. Uznávám, chy-

by se stávaj, ale neříkej mi, že tě to samotnou nefascinuje. Zjistit, co je vlastně na druhý straně. Nakouknout tam a pak se vrátit," v očích mu jiskřilo.

„Tak si zajdi na hypnózu, tam ti taky pomůžou se strachama a závislostma. A neumřeš při tom!" Zdůraznila jsem poslední větu, aby pochopil, že až tak volnomyšlenkářská nejsem.

„Promiň, už sem rozhodnutej. Poslal sem přihlášku a zaplatil zálohu. Sem mladej. Tělo mám možná trochu zhuntovaný, ale pokud neprojdu vstupním vyšetřením, tak mě dál nepustěj."

„Seš magor," procedila jsem mezi zuby a bojovala s nutkáním ho obejmout nebo praštit. Nebo udělat cokoli, aby si tuhle kravinu rozmyslel.

„Vando, chtěl sem tě poprosit…"

„Na to ani nemysli!" vyštěkla jsem.

„Nechci tam jít sám," udělal prosebný obličej.

„Tak tam nechoď vůbec," odpálkovala jsem ho. „To se mám jako dívat, jak tě nejdřív zabijou a pak doufat, že tě zvládnou oživit? Ty se možná zbavíš traumat, ale já budu řvát ze spaní dalších pár let. Mám dost starostí se svou hlavou."

„Kruci, Vando, viděl sem tvý ruce, tak mi netvrď, že nechápeš, proč to chci zkusit. Vlastně tím dělám službu vědě, to je paráda, ne?"

* * *

Měl jen pár týdnů na to, aby se připravil „na dobrodružství", jak tomu říkal. A připravoval se pečlivě. Pokaždé, když jsem přišla k němu domů, měl na nočním stolku jinou rozečtenou knihu od Moodyho nebo Jakobyho, ze kterých mi pak předčítal pasáže, který ho zaujaly. Začal cvičit, prý proto, aby posílil srdce a zákrok zvládl.

„Říkám si, že bych tam třeba mohl potkat bráchu, nebo babičku," uvažoval, zatímco jsme stáli na balkoně jen ve spodním prádle a dělili se o cigaretu. Posunuli jsme náš vztah dál a já pořád doufala, že si Mick na poslední chvíli tu blbost s Druhým břehem rozmyslí. Jenže čím víc o tom četl, tím víc ho to zajímalo.

„Jasně, nebo uvidíš duhu a jednorožce," rýpla jsem si do něj. „Nebo taky Danteho peklo a až se vzbudíš, budeš mít ohořelou prdel."

Usmál se. „Moody specifikoval nějaký společný znaky, který zažili všichni umírající. Peklo neexistuje. Skoro se bojím, že až uvidím tunel se světlem na konci, tak si jen řeknu: aha, no to sem čekal," zasmál se.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ty seš strašnej." Ale nemyslela jsem si to. „Mám tě ráda a chce se mi řvát při pomyšlení, že tam budu jen tak stát a přihlížet… Víš vůbec, co po mně chceš?!"

„Vím. Ale taky vím, že nejsi žádná křehká květinka," políbil mě na odhalené rameno.

* * *

Mick nesměl před zákrokem kouřit, takže jsem si ani já nezapálila, abych ho neuvedla v pokušení. Žaludek jsem měla jak na vodě, točila se mi hlava a nejraději bych ho zamkla v bytě. Ale nebyla jsem ten typ holky.

Pokoj byl překvapivě útulně zařízený, i když vzhledem k tomu, kolik tahle sranda stála, by mě to překvapovat nemělo. Sedla jsem si do ušáku, abych nepřekážela. Mick si uložil věci do skříně a část dne si „užíval" sérii předoperačních vyšetření.

Nakonec se svlékl jen do trenek a sestra mu připevnila na hlavu nějaké snímače, další na prst, pak EKG elektrody na hrudník… Za chvíli ho nebylo ve spleti drátů téměř vidět. Monitory pípaly, křivky létaly nahoru a dolů, čísla blikala a všechno bylo připraveno na velké finále. Sestra odešla pro doktory a my měli možná poslední možnost se rozloučit.

„Pocem, puso," zašeptal Mick.

Vstala jsem z křesla a chytila ho za studenou ruku.

„Ještě si to můžeš rozmyslet. Pojďme domů," škemrala jsem. Mohli to tu vymalovat na zeleno a postavit na okno vonné svíčky, ale nemohli přebít ten hnusný nemocniční pach ani přehlušit pípající přístroje.

Zavrtěl hlavou. „Chci s tím vším skoncovat a chci, abys mě mohla představit rodičům. Chci se o tebe starat a nemít strach, že do toho zas spadnu. Že mě to zas ovládne."

„Víš co, Micku? Myslím si, že to sou kecy."

Usmál se. „Je vidět, že mě znáš. Fajn… sem taky děsně zvědavej, co je na druhý straně a nechce se mi čekat, až budu příliš starej na to, aby to šlo vrátit zpátky."

Nadechla jsem se, abych mu odpověděla, jenže v tu chvíli dovnitř přišla sestra a s ní zástup lékařů. Kývla jsem na pozdrav a ustoupila o pár kroků vzad.

Přednosta, prošedivělý muž, z něhož vyzařovala aura klidu ještě, než medovým hlasem promluvil, podal Mickovi ruku.

„Dobrý den, jsem doktor Eckhardt. Takže pane Kerte, jak se cítíte?"

„Ehm, dobře," odkašlal si.

„To rád slyším. Dnes žádná cigareta?"

Mick zavrtěl hlavou.

„Budete chtít před zákrokem něco na uklidnění?"

„Ne, sem v pohodě," odpověděl. To já bych si klidně dejchla, ale nikdo se mě neptal.

„Dobře, pokud nemáte žádné otázky, můžeme začít," usmál se doktor a položil na okamžik ruku Mickovi na rameno. Zkousla jsem si spodní ret a doufala, že příští minuty nebudou ty nejdelší v mém životě.

Viděla jsem, jak sestra podává lékaři injekci s průhlednou kapalinou, krátký pohled na monitor, lůžko do lehu a aplikace látky do krevního řečiště. Teď už se nedalo nic dělat.

Mick nejprve jen zatnul pěsti a pak se monitor rozeřval.

Hodnoty klesaly závratnou rychlostí, až zůstala křivka srdeční akce úplně rovná. Doktor začal počítat.

Jedna, dva, tři… Mickova kůže mi bělá přímo před očima.

Nástěnné hodiny ukazují 10:35.

Čas smrti.

Dvacet.

Nehybné tělo. Doktor se otáčí k sestře, aby mu podala další stříkačku, chystají defibrilátor, nasazují mu kyslíkovou masku.

Čtyřicet.

Je mi zima, choulím se sama do sebe, ale nepřestávám je sledovat.

Začínají s oživováním. Je to jako v těch doktorských seriálech. Stlačují mu hrudník tak hluboko, až se bojím, že ho rozlámou.

Ruce pryč. Defibrilátor.

Nic. Další injekce a stlačování hrudníku. Chce se mi zvracet, klepou se mi ruce a brečím, aniž bych si to uvědomovala dřív, než mi strašně dlouhá nudle dopadne na předloktí a já si hřbetem ruky utřu nos.

Připadá mi, že ho oživují příliš dlouho. Nedaří se jim ho nahodit. Doktor, co provádí masáž srdce, se potí a občas se znepokojeně zadívá na monitory. Něco se posralo…

Jestli Micka někdo dokáže přivést zpátky, tak jsem to já. Nevím, kde jsem vzala tu neochvějnou jistotu, ale už nemůžu jen tak sedět, svázaná hrůzou a bezmocí. Mám jen jeho.

Nevšímají si mě, jsou natolik zabraní do práce, že nevidí, jak toporně přecházím ke stolku s nástroji a prohlížím si skalpel. Jak moc musím zatlačit, abych se dostala na druhý břeh, ale i zpátky? Někde jsem četla, že se to má udělat pod úhlem čtyřiceti pěti stupňů, ale…

Další elektro šok. Přikrývka klouže na podlahu a odhaluje Mickova bosá chodidla bubnující o matraci. Beru do ruky skalpel. Je překvapivě lehký. Přikládám ostrý hrot na kůži a připravuju se na bolest.

V tu chvíli konečně přestaly přístroje řvát.

„Máme ho. Intubujeme," zahlásil doktor. Využila jsem poslední chvíli nepozornosti a doploužila se zpátky ke křeslu. Konečně vypadal Mick jako někdo, kdo jen spí, i když v děsivém sevření hadiček a pípajících strojů.

Blb. Vlastně jsem doufala, že si za tu minutu užil trochu toho strachu, že to bylo jako ve filmech, kde se duše vznáší nad tělem a všechno vidí. Doufám, že viděl, jaká legrace to byla.

„Kdy se probudí?" dovolila jsem si otázku a musela si odkašlat, protože jsem měla stažený krk.

„Je to otázka několika hodin. Bylo by dobré, abyste u něj do té doby zůstala a jakmile se probudí, přivolala někoho

z personálu stiskem tlačítka nad postelí. Pokuste se ho nerozrušit, budeme s ním potřebovat mluvit, dokud má vzpomínky čerstvé."

Přikývla jsem, ale můj kručící žaludek se trochu vzpouzel. Vzpomněla jsem si, že jsem na chodbě viděla automat na kafe a druhý s nějakými sladkostmi.

„Skočím si jen do automatu pro něco k jídlu, jestli to nevadí."

„Sestra vám udělá kávu nebo čaj a přinese jídlo, to je součástí předplaceného balíčku. Ty dveře nalevo vedou do koupelny, a když budete cokoli potřebovat, stačí zazvonit na sestru," usmál se lékař zjevně už zase na koni. „Můžete si zatím pustit televizi, heslo na Wi-Fi je v šuplíku nočního stolu. K dispozici jsou vám i knihy," ukázal na asi metr vysokou skříňku nacpanou vyřazenými svazky z knihovny. Na záchodě nejspíš bude ten nejlepší toaletní papír, aby si smetánka nepodřela zadečky, ale knížky můžou být ohmatané…

Ještě tak vymyslet, kde bych si mohla zapálit, aniž bych spustila protipožární alarm a museli evakuovat půlku kliniky. A do toho se z reproduktoru pořád linula „uklidňující" hudba, při které jsem ale měla chuť vyskočit z okna i s reproduktorem, abych toho týrání ušetřila další lidi.

„Slečno?"

Zřejmě jsem se zamyslela na podezřele dlouhou dobu.

„Nemusíte se bát, vašeho přítele teď budeme bedlivě sledovat na přístrojích, a kdyby došlo k jakémukoli zhoršení, budeme jednat," tentokrát položil ruku na rameno mně a já potlačila chuť se otřást. To je hrozný zlozvyk, pořád na někoho sahat. Nakonec vytáhli z jedné mašinky strašně dlouhý papír a odešli, nejspíš taky na kafe.

Takže jsem prohrabala knihovničku, vypila kupodivu poctivý kafe, který ale nepomohlo, takže jsem si v křesle zdřímla.

Když jsem otevřela oči, Mickovi už nečouhala z pusy hadička, ale měl nasazenou obyčejnou masku a neklidně se ošíval. Rty se mu při tom neslyšně pohybovaly.

„Micku?" zašeptala jsem.

Pootevřel oči a pak začal brečet. Myslela jsem si, že je to proto, že se probudil a že žije, ale to jsem se kurevsky spletla, jak jsem zjistila o pár dní později.

Každopádně tam ležel, už zase hezky přikrytej a s přikurtovanejma rukama, asi aby si nevytrhal hadičky. A jak brečel, dostala jsem strach, že se udusí. Na puse měl pořád tu blbou masku a navíc ležel, takže mu to teklo zase zpátky do krku.

Zavolala jsem tlačítkem sestru a napolohovala jsem (na druhý pokus) lůžko do polosedu. Mick, už dokonale probuzený, zaškubal vztekle připoutanýma rukama a já mu opatrně zvedla masku z tváře, abych mu utřela obličej.

„Doktor už jde," pokusila jsem se ho trochu uklidnit.

Pohodil hlavou ke sklenici s čajem a umělohmotnému brčku, které vedle něj leželo. Zdálo se, že i tohle je jakýsi neměnný standart a vsadila bych boty, že kdybych se toho napila, chutnalo by to navlas stejně, jako když mi jako děcku dávali v nemocnici do kupy zlomenou ruku.

„Dobrý den, vítejte zpátky," usmál se na Micka doktor, který právě vešel a sedl si na židli vedle lůžka. Pokynul sestře a ta konečně Mickovi odpoutala zápěstí. Viditelně se mu ulevilo.

„Díky," zamumlal a jeho chrapot mi připomněl, že se chtěl napít.

„Má žízeň, pane doktore," upozornila jsem ho opatrně. „Nevěděla jsem, jestli mu můžu dát napít..."

„Sestro," pokynul lékař blondýnce.

„Začneme jen pár doušky, ano?"

Mick zuřivě přikývl a sevřel nabízené brčko suchými rty.

„A teď bych si s vámi rád popovídal, dobře?" primář vylovil z kapsy bílého pláště, pod kterým měl stejně odporně zelenou košili, jako byly stěny pokoje, diktafon. Stiskl tlačítko a na přístroji se rozsvítila červená kontrolka.

Jako na povel vešli do místnosti další tři doktoři a v tichosti obsadili prostornou sedačku. Na kolenou měli připravené tablety.

„Doktor Vavřínek je psychoterapeut, který vám pomůže, pokud to bude potřeba," ukázal na jednoho z trojice mužů, který konečně zvedl oči a kývl na pozdrav. Všichni měli z primáře staženou prdel a brzy jsem měla zjistit proč.

„Chci slyšet všechno, na co si vzpomenete. Nebojte se mluvit i o zdánlivých banalitách."

Zkřížila jsem paže přes hrudník a sledovala doktora, který sice pořád působil jako profík, ale oči prozrazovaly až obsedantní zájem. Říkaly: hezky mi to řekni chlapče a nic nevynechej, nebo tě tam pošlu znovu a tentokrát to nebude rychlej výlet.

Mick se zhluboka nadechl a zadíval se kamsi za lékařovo rameno. Ten se naklonil blíž, snad proto, aby ho lépe slyšel... a pak ho mohl sežrat.

„Byl tam tunel, ale žádný bílý světlo. Stěny klouzaly, byly porostlý vlhkýma řasama a strašně to tam smrdělo. Vedl nahoru. Šplhal sem a zase sklouzával dolů, ale nakonec sem nahmatal pravidelné kovové stupínky, po kterých sem vyšplhal. Bylo tam těžké víko se dvěma otvory, jako poklop od kanálu," chraplavě se zasmál. „Chápete, kde jinde by taky měla začít feťákova pouť, než ve stoce…"

Nervózně jsem si v křesle poposedla.

„To víko bylo pravidelně kulaté, pokryté výstupky. Zatlačil sem a vylezl ven přímo uprostřed silnice, po krajích byla zaparkovaná auta, ale bez espézetek a bez dveří. Prostě jen pixly. Po obou stranách ulice stály domy. Byl sem asi v nějakým větším městě, protože ty budovy byly ví-

cepatrové a s takovými těmi ozdůbkami na fasádách. Všim sem si, že na jednom z balkonů stál muž a kouřil. Ale nešlo mu to. Potahoval z nezapálené cigarety. Chtěl sem na něj zavolat, ale on tu cigaretu zahodil dolů na chodník, přelezl zábradlí a skočil."

„Zemřel?" Doktor si udělal poznámku.

Mick zavrtěl hlavou. „Bylo to třetí nebo čtvrté patro, teď nevím… Možná třetí. Dopadl na zem a tam se… rozplácl. Dokonce bylo slyšet, jak mu po střetu s asfaltem prdla lebka. Krev se rozstříkla na všechny strany, viděl sem i na tu dálku, jak kapičky zkropily žlutě natřenou fasádu toho domu. Zůstal ležet na boku s rukou vykroucenou v příšerném úhlu. Musel sem se otočit, abych si nepoblil boty. Bylo mi jasný, že mu už nepomůžu. Jenže když sem se otočil zpátky, stál na chodníku jako by nic, otevřel si dveře a zmizel v domě," pokrčil rameny.

„A pamatujete si ještě něco? Co dalšího bylo na té ulici?" doktor drtil v prstech diktafon. „Jaké bylo počasí? Létala letadla? Co měl ten člověk na sobě?"

„Byly tam obchůdky, vývěsní štíty a výlohy, ale nedokázal sem přečíst, co se tam psalo. Bylo to rozmazané, zamlžené. Nejelo žádné auto, ale přece jen sem šel raději na chodník. Připadal sem si živej, víte? Musel sem dýchat, protože sem ucítil pivo a smažený jídlo a dostal sem hroznej hlad. Za výlohou seděli lidi a dveře byly dokořán, takže sem tam vešel taky.

Byl tam dlouhej bar obloženej cihlama a před ním dřevěný židličky, obsazený až na jednu. Zjevně se se mnou počítalo, takže sem si sedl…"

„Bylo vám to místo povědomé? Už jste tam byl někdy dřív?" doktor se soustředěně mračil.

Mick chvíli přemýšlel a pak zavrtěl hlavou. „Nevybavuju si, že bych tam někdy dřív byl."

„A nějaké detaily?"

„Přišel barman v masce morového doktora. Jenže tenhle byl skutečnej… Bylo to foremné, ta maska. Neviděl sem, že by měla někde okraje… Na konci zahnutého zobanu byly nosní dírky a ty se mírně chvěly, když dýchal. A mrkal.

Bál sem se ho, ale než sem se mohl otočit a zmizet, čapl mě za ruku a zeptal se, co chci. Tak sem si objednal pivo. Odešel, aby mi ho natočil a já si všiml chlápka, co seděl sám v jednom z boxů. Vypadal jako někdo, kdo byl dřív tlustej a hodně zhubl. Visela na něm kůže. Druhej, nebo možná ten samej, morovej doktor, mu přinesl talíř plnej hranolek a burger. Chlap se do něj zakousl, jako by tejden nejedl. Nacpal si snad půlku do pusy, to sem v životě neviděl, žvejkal, po rukách mu tekla omáčka, omastek kapal na talíř a ten chlap brečel. Brečel, protože když ten burger zase vyndal z huby, byl netknutej. Celej, neporušenej. Ten tlusťoch, teď už hubenej, ho položil zpátky na talíř, ukrojil si sousto nožem, napíchl na vidličku a snědl, ale

zase se to vrátilo… Jako by to jídlo přímo před ním zase dorostlo… a on brečel a pořád se snažil něco sníst, ale marně."

Naskočila mi husí kůže.

„A co ostatní lidi? Znal jste někoho z nich?"

„Otočil sem se na chlápka, co seděl hned vedle mě, motorkářskou helmu na barovým pultu. Frajer v koženejch kalhotech. Chtěl sem mu to ukázat. Poklepal sem mu na rameno, a když se na mě otočil… Chyběla mu půlka obličeje. Viděl sem tou dírou v místě, kde mají lidi tvář, přímo do jeho pusy. Spodní ret mu jen visel dolů a nos byl neforemná kaše s bílými kousky…

‚Co je?' zeptal se mě. Bylo mu mizerně rozumět a já se ho vlastně bál. Nakonec sem mu myslím řek, jestli nemá cigaretu. Sáh do kapsy, jednu vyndal z pomačkaný krabičky, na který nebylo žádný logo, název výrobce ani ty nechutný fotky, co tam teď dávaj. Jen bílej papír. Ani na cigaretě nic. A usmál se. Tou zdravou půlkou obličeje. Jak natáhl svaly, viděl sem, že se mu spustila krev z obnažené dásně.

‚Nemáte oheň?'

Pořád se usmíval. ‚Tady si, kámo, nepřipálíš…'

Otočil sem se přes rameno na tlusťocha, kterej teď jen seděl se sepjatejma rukama, jako by se modlil k hamburgeru, co měl na talířku před sebou. I tak sem si nabízenou cigaretu vzal. Rozhodl sem se, že řeknu barmanovi o sirky.

Chlap vedle mě se zvedl ze stoličky. Až v tu chvíli sem si všiml, že vedle něj celou dobu seděl můj starší brácha. Umřel, když mi bylo deset, ale byl to on. Vypadal přesně jako na fotce, co měla máma pověšenou v obýváku. Kurva, myslím, že měl i to stejný na sobě. A v ruce motorkářskou helmu.

Zvedl sem se, že ho zastavím. Nechtěl sem ho zase ztratit. Ale někdo mě chytil za zápěstí a zastavil. Morový doktor. Otočil sem se na něj. Zavrtěl hlavou. Zkusil sem se mu vyškubnout, ale držel mě pevně. Otevřel sem pusu, že na bráchu zavolám, že mu řeknu, ať nikam nejezdí, ale jen co jsem na to pomyslel, v hlavě mi explodovala bolest. Spadl sem na zem a… probudil se tady."

* * *

Jen co za doktory zaklaply dveře, lehla jsem si k němu do postele. Mick měl za sebou snad půlhodinový výslech. Na některé otázky odpověď měl, na jiné ne, ale zjevně ho celý proces vyčerpal.

Mick mě nepřítomně hladil po vytetované vážce na předloktí. A tehdy jsem si poprvé všimla, že ta jeho zmizela.

Proč jsem tenkrát v tom pokoji (a ani později) nic neřekla? Protože jsem do něj byla bezhlavě zamilovaná a chtěla jsem celou tuhle šílenou eskapádu uzavřít.

„Tak a je to… sice si přijdu spíš jako zmlácenej než znovuzrozenej, ale předpokládám, že jen co odtud vypadneme, bude líp."

„Tak co, teď by sis dal cigaretku?“ neodpustila jsem si rýpnutí.

Zarazil se a zavrtěl hlavou. „To ani ne,“ zašklebil se. „Ale jestli hned nezjistíme, jak vypnout ten krám,“ ukázal na reproduktor, ze kterého celou dobu hrála „uklidňující“ hudba, „tak to tady rozmlátím. Tahle relaxační muzika mě neskutečně vytáčí. Pusť tam něco pořádnýho, bejby,“ zachraptěl s úsměvem.

A to se spolehněte, že jsem mu jeho přání splnila.

* * *

Doufala jsem, že se život vrátí do zajetých kolejí. Mick byl alespoň navenek pořád ten stejnej vytáhlej kluk (i když teď už bez vytetované vážky), kterýmu jste měli chuť říct, aby se najedl.

To, co se odehrávalo uvnitř něj, byla věc druhá. Byly dny, kdy ztropil scénu kvůli úplné blbosti a já ho obcházela obloukem jako vzteklého psa, který kouše. A dny, kdy celé hodiny tupě zíral do zdi a mluvil sám se sebou, i když si prý nepamatoval na nic z toho, co tam těm doktorům vyprávěl.

Špatně spal. Budil se zpocený, roztřesený a do rána pak seděl v kuchyni a četl si, aby přišel na jiné myšlenky. Chápala jsem ho, i mně samotné se občas zdávalo o… muži s nekonečným hamburgerem.

Přesně proto jsme oba přestali s kouřením. Mick měl výhodu – už to prostě nepotřeboval, zato já bojovala sama se sebou. Ale vědomí, že nás tyhle závislosti svazujou natolik, že se jich nezbavíme ani na druhé straně, mě příliš děsilo.

Stejně jako chvíle, kdy mě měl představit svojí mámě. Jenže stačilo pár slov a rozpaky z návštěvy odpluly pryč. Byla to úplně obyčejná ženská, co žila v patrovým domku jen s černobílou kočkou. Stres a alkohol jí zbrázdily tvář vráskami, ale nepodepsaly se v očích. Byla veselá a už od pohledu dobrosrdečná. A pro Micka by udělala první poslední.

K večeři se v miniaturní kuchyňce podávala rozmražená pizza a levné maďarské víno, tak kyselé, že mi po každém doušku na okamžik ochrnul jazyk. Se vzrůstajícími obavami jsem sledovala, jak Mick matce dolévá už třetí sklenku, a cítila blížící se konflikt. Několikrát jsem ho alespoň očima vyzvala, aby toho nechal, protože ať už svým počínáním sledoval cokoliv, bylo to ubohé. Ale dělal, že mě nevidí. Jak už jsem řekla, když si šel za svým, nekoukal doleva ani doprava.

V každém pokoji visela minimálně jedna zarámovaná fotka jejích synů – toho živého i toho, o kterého přišla. Byl tam i obrázek, o kterém se Mick zmiňoval po probuzení na klinice: vysoký, štíhlý kluk s delšími vlasy svázanými gumičkou stojí v černých kalhotách a šedém tričku u motorky a směje se od ucha k uchu. Na sedadle je položená motorkářská helma a černé brýle. Mladý, hezký a až nápadně podobný Mickovi. A mrtvý.

„To je Dominik, Michal ti o něm určitě říkal," všimla si Mickova máma mého pohledu. Přikývla jsem.

„Chybí mi... Měla jsem si tenkrát prosadit svou a nedovolit, aby ex tu motorku kupoval. Ale stejně by to k ničemu nebylo. Dominik, Mick i bývalý manžel mají takovou povahu, že neberou ne jako odpověď… Vždycky si prosadí svou," vzdychla.

„Všimla sem si," usmála jsem se a doufala, že tak odlehčím situaci. „Máte někde víc fotek, na kterých je Mick malej? Teda jestli by vám nevadilo, mi je ukázat?"

Paní Kertová přikývla. „Mám je nahoře v ložnici. Přinesu je." Zvedla se a mírně zavrávorala, takže se musela podržet stolu. *Výborně Micku, to se ti povedlo.*

Mick, doteď zadumaný, také vstal. „Půjdu s tebou, stejně sem se chtěl nahoře na něco podívat."

„Já bych si odskočila," špitla jsem.

„Záchod je na chodbě pod schody. Ty dveře napravo," instruovala mě Mickova máma a všichni jsme ji následovali přes obývák na chodbu. Oni šli nahoru a já se zavřela na záchodě. Potřebovala jsem chvilku pauzu. Odbila jsem si, co jsem musela a pak si zkontrolovala líčení v zrcadle nad umyvadlem.

Rozhodla jsem se, že na ně počkám na chodbě. Ze shora jsem slyšela tlumené hlasy a zvuk otevírajících se dveří. Chvíli poté se objevili nahoře. Ona první, on s papírovou krabicí v podpaží hned za ní.

Přísahala bych, že se usmál, když ji z těch schodů strčil. Ale v očích měl vepsanou strašlivou bolest.

Ruce jí vylétly nad hlavu v obranném gestu a zamávala jimi, když se snažila najít ztracenou rovnováhu. Viděla jsem, jak se jí jedna noha smekla a ona se nezadržitelně skutálela ze schodů. Celé to doprovodilo několik tupých úderů, jak její hlava narážela do dřevěných stupínků. Dva, čtyři, šest, osm, deset schodů.

Nakonec zůstala ležet bez hnutí. Na břiše s tváří skrytou pod rozpuštěnými vlasy. Zadržela jsem dech a doufala, že se jí bude zvedat hrudník. Že uslyším, jak zasténá bolestí, ale…

„Cos to kurva udělal?! Musíme zavolat záchranku!" Z paměti jsem lovila základní poučky o první pomoci a v kapse hledala telefon. Zůstal na jídelním stole v kuchyni.

Mick pomalu sestupoval schody. S hlavou skloněnou. Třásla se mu ramena. Brečel. Nechala jsem ho sejít až ke mně. Bála jsem se, že se taky vrhne bezhlavě dolů? Ano.

Nespouštěl oči z těla své matky.

„Micku?!"

„Je to obchod, jasný? Řek, že jestli se chci vrátit, musím… musím jim někoho přivést. Nemáš ani tušení, co všechno sem tam zažil. Byl sem tam celý roky a nejhorší je, že sem se nevrátil sám."

„To je šílený," zavrtěla jsem hlavou.

„Zkusil sem to jinak… minulý týden

jsem šel večer kolem židovskýho hřbitova a pod mostem, když jdeš od šaliny, spal bezdomovec."

„Ne…"

Smutně přikývl. „Ale nestačilo mu to. Chtěl, aby to byl někdo, koho znám. Koho mám rád," vzlykl. Konečně ke mně zvedl pláčem zarudlé oči a ukázal mi předloktí. Vážka byla zpátky, stejně jako těch pár kil, co za poslední týdny shodil. Splnil svou část dohody, ať už ji uzavřel s kýmkoli. Zaplatil. A tak ho nechali jít. Pokřiveného, ale živého.

„Máma toho dneska moc vypila…"

Vytřeštila jsem oči.

„Moc toho vypila a zakopla…"

KARIN NOVOTNÁ (*1992)

Na olomoucké Filozofické fakultě Univerzity Palackého vystudovala českou filologii se zaměřením na editorskou práci ve sdělovacích prostředcích. Pracuje jako copywriterka. Psát začala na střední škole, v čemž jí podporovala učitelka češtiny. Již tehdy vyhrála první literární soutěž organizovanou brněnskou hvězdárnou. Během rodičovské dovolené absolvovala u Reného Nekudy roční kurz tvůrčího psaní pro pokročilé. Výsledkem kurzu je sbírka **Trojpovídky** (2020). Povídkami bodovala v obou dosavadních ročnících soutěže Ilustory, pořádané Knihovnou Akademie věd ČR. Objevila se ve **Sborníku vítězných povídek #ilustory2021** (2022). Povídkou přispěla do antologie povídek o monstrech a jejich lovcích **Monstra CONiáše** (2022). Společně se třemi dalšími absolventy kurzu tvůrčího psaní Reného Nekudy vydala povídkovou sbírku Červi v hlavě (2022).

O KRVAVÝ BRK 2022 CELKOVÉ VÝSLEDKY

KATEGORIE DO 15 LET

36 Břečka (Tereza Bartošová)
34 Rod (Adam Rešetka)
28 Strážce (Amálie Kačerová)
28 Vítej doma (Nela Siranová)
28 Dívej se mi do očí (Václav Horák)
27 Pronásledovaná tmou (Gabriela Kášková)
26 Úniková hra (Mariana Hegerová)
26 Vědecký experiment (Viktorie Šulcová)
24 Díky, Klaudie a Lindo (Monika Kubíčková)
24 Z ledu (Vanda Houdková)
23 Šalba (Sára Lubbadová)
22 Darla a zátoka (Anna Novotná)
21 Ptačí vřískot (Štěpán Hroneš)
11 Smrtelné přátelství navěky (Noemi Hájková)

KATEGORIE 16-26 LET

45 Z popola (Ľuboslav Priesečan)
41 Křídla (Laura Pokorná)
40 Dětská hra (Dominik Roubin)
39 Divoké růže (Alena Vernerová)
39 Sad (Petr Šuráň)
36 Nenávist (Sabina Daňková)
35 Vesnice V Božím náručí (Vojtěch Polívka)
34 Prozření Jimmyho Browna (Tadeáš Zajac)
33 Zrcadlo (Eliška Čecháková)
31 Návštěvník (Eliška Hermanová)
30 Dnes jsem zabil člověka (David Švec)
29 Konec samoty na Hohenecku (Jáchym Balaš)
28 Fatální služba (Dagmar Pátková)
28 Nejlepší rozhodnutí v životě (Václav Korčák)
27 Klubová paranoia (Marek Labaj)
26 Lež (Věra Nývltová)
26 404 metrů a níže (Tomáš Chladný)
26 Jana Nývltová (Poklidný večer)
24 Kdysi v zimě (Marianna Kohoutová)
24 Pokroucený muž (Laura Gardner)
22 Oči (Lukáš Bartoník)
20 Djatlovova výprava (Kateřina Bolková)

KATEGORIE 27+ LET

44 Vážka (Karin Novotná)
43 Ve jménu Přenašeče (Martin Vokoun)

42 Zpěv ptáčka (Vladka Sacká)
41 Chata (P. Rušeb)
41 Můj miláček Lisa (Madla Pospíšilová)
41 Slib věčnosti (Jana Jelínková)
40 Útek (Zdenko Fajčák)
40 Odpadní jáma (Lucie Kaňová)
40 Relikt (Martin Zdenek)
39 Krev a mlíko (Jana Pavloušková)
39 Nový nájemník (Monika Ticháčková)
38 Ten, který přichází v noci (Vendula Ondřejová)
38 Beznadějná noc (Tereza Volná)
38 Stíny (Martin Rozhon)
38 Vila smrti (Ondřej Hricko)
38 Třináct let (Rosana Zvelebilová)
38 Obraz (Rudy Pavlíček)
37 V mezerách (Richard Hotový)
37 Náplava (Tereza Kučírková)
37 Jezdec Apokalypsy (Lukáš Makovník)
37 S prvním sněhem (Zdeňka Hucková)
36 Hlad (Petr Glabazňa)
36 Co tě chytne př urbexu (Diana Štelová)
36 Charón (Josef Novotný)
36 Martyho velkolepý viral (Tomáš Pašek)
35 Líbíš se mi (Lukáš Kos)
35 Bába (Andrea Farkašová)
35 Útulek (Lucie Kuligová)
35 Proměna (Jiří Václavíček)
34 Pro trochu ticha (Martin Novák)
33 Dveře (Rudolf Zubalík)
33 Kartářka (Zdeněk Pavlíček)
32 Studna (Michal Klíma)
32 Krvipierko (Temný Lord)
32 Vidím tě! (Michal Unar)
31 Vzbuď mě (Lucie Májeková)
31 Krvavé lyže (Sára Arandová)
31 Bosorák (Zuzana K. Olexová)
31 Tanata (Martina Boučková)
31 Tvrz (Vítězslava Felcmanová)
30 Štěstí plave ve Vltavě Jakou barvu asi má (David Hartmann)
29 Stopy vedou do podzemí (Michal Sabó)
29 Samotář (Štěpán Tůma)
29 Jeho děti (Martin Kubala)
28 Průvodčí (František Tylšar)
28 Pod posedem (Bohumil Matějovský)
27 Výročí (Lenka Janečková)
26 Leon (Tomáš Málek)
24 Však uvidíš, lásko (Berenice A. N. Barkovitch)
23 Šestý smysl (Rene Vrábel)
20 Almara (Lada Jakeš)
16 Tajemná branka ze zahrady (Markéta Zimová)